

MAVRIČNE SLEDI

LETNIK 3

LITERARNO GLASILO UČENCEV OŠ KIDRIČEVO

APRIL, 2020

MAVRIČNE SLEDI

Literarno glasilo učencev Osnovne šole Kidričevo

Letnik: 3

Šolsko leto: 2019/2020

Glavna in odgovorna urednica: Mateja Očko

Uredniški odbor: Sonja Lenarčič, Mateja Očko, Aleksandra Vidovič

Literarna besedila so zbrale učiteljice

Likovne izdelke je izbrala Aleksandra Vidovič, učiteljica likovne umetnosti

Lektoriranje besedil: Sonja Lenarčič

Oblikovanje: Mateja Očko

Naslovnica: Lara Podgoršek, 9. a

Naklada: 500 izvodov

Izdano: Kidričevo, april 2020

Literarno glasilo je brezplačno

ISSN 2670-7500

ANEJA ROZMAN, 3. b

NAŠ SVET NAJ BO LEP ...
KOT POMLADNA CVETICA,
KOT JUTRANJA PESEM PTIC,
KOT MAVRICA PO DEŽJU,
KOT PRAVKAR ZAPETA PESEM,
KOT POLJUB NA LICE,
KOT MEHKA BOŽAJOČA ROKA,
KOT VEČERNA ZARJA ...

Naš svet naj bo lep ...

Ta misel je naša rdeča nit ob letošnjem praznovanju dneva šole, kjer smo predstavili naše delo v okviru šole in širše na najrazličnejših področjih znanj, vedenj, spretnosti, razmišljanj ...

Z veseljem prispevamo k temu našemu lepemu svetu, naši prihodnosti.

S peresom veliko povemo.

S peresom lahko spreminjamo svet.

S peresom izražamo našo ljubezen, naša občutenja, našo srečo, veselje, žalost ...

S peresom razmišljamo o življenju, naši prihodnosti ...

S peresom gradimo boljši, prijaznejši svet ...

S peresom skrbimo za okolje in mater Zemljo.

S peresom živimo ...

Nikoli ne smemo pozabiti na materinščino in na izražanje v svojem, najlepšem jeziku na svetu, ki še ohranja dvojino.

Še znamo prisluhniti drug drugemu in se imeti brezpogojno radi?

Dragi bralci, v naših literarnih stvaritvah, predvsem v pesmih, bo vsakdo lahko občutil delček zase.

Vaš uredniški odbor

ŽIVLJENJU NA POT ...

Kaj je sploh življenje?
Moje življenje je veselje.
Je mavrica, polna sanj,
ki stalno skačejo na plan.

Ta mavrica iz barv spletena,
je vriskom veselja velikega pomena.
Polno nasmeha je naše otroštvo,
prijatelji delujemo kot eno moštvo.

Življenje je polno vzponov in padcev.
Naloga sreče v naši duši
je enaka kot v avtu brisalcev;
briše žalost, da se uspeh ne poruši.

Če vse življenje srečni bomo,
od stresa ne bomo padli v komo.

Tega si nihče ne želi,
zato srečni bodimo vsi.

Če česar ne prenašaš,
bolje je, da ne odlašaš.
Umakni se od tega stran,
ne sekiraj se - ne bo zaman.

Miha Vaupotič, 7. a

Čeprav vzpone in padce imam,
je le eno, nikomur ga ne dam.

Dober dan, življenje!
Rada te imam in komaj čakam,
da zajadram v jutrišnji dan.

Kaja Gojkošek, 8. b

SOFIJA HRBINIČ, 5. b

TU SEM DOMA ...

SLOVENIJA	MOJA DOMOVINA	SVOBODNA KOT PTICA
Tam na vrhu Triglava Slovenec deželo v dlani ima. Vidi reke in morja ... Dežela prelepa je vsa. Ko zavriska na ves glas, posije sonce v vsako vas, oblje smeh deželo vso in ptički pojejo glasno.	Moja domovina je svobodna. Kot ptica. Ljudje so prijazni. Imamo morje, gore, sladoled ... Lepota Slovenije je zelenje. Imamo šole, Bled, čarobni izlet ... Imamo tudi gore. Z razgledom na travnike in polja ... Čudovite gozdove in Triglav ...	Vsak želi svobodo, kakršno ptice imajo. Ko gledam v nebo, vidim ptice rumene in zelene, kako prosto letajo okrog in okrog. Predstavljam si, da sem ptica. Letim, letim visoko med oblake.
Morje tiho nam šumi: »Radi se imejte vsi!« Vetrc z gora prijetno pihlja, srečna je Slovenija!	Maruša Mlakar, 6. a	A to so le sanje. Če se mi na tleh ne bi prepirali, če ne bi bilo vojn, bi bilo tudi naše življenje svobodno.
Rozalija Lia Muršec, 9. b		Lorina Valentan, 6. a

MOJA DOMOVINA – SVOBODEN KOT PTICA!

Srečni smo lahko, da tako domovino imamo. Polno lepoto in čudes. Imamo vse!	Moja domovina, Republika Slovenija, od tu sem doma, tukaj domujem. Imejmo radi našo domovino, ohranjajmo in vzdržujmo jo.
Svobodni smo, imamo prijatelje, sorodnike in veliko ljudi, na katere se lahko obrnemo.	Kraški pojavi, morje, doline in kotline, gorovja in hribovja ... To vse ima naša Slovenija, imejmo jo radi, našo domovino.
Imamo gore, potoke, reke, morje, gozdove, jezera, jame, imamo vse naravne lepote.	Lepa narava, prekrasna je, lepi gozdovi, urejeni kraji. Gradovi in ruševine ter lepe in urejene znamenitosti.
Teja Godec, 6. b	Urška Pleteršek, 6. b

DRUŽINA

Ko rodil sem se,
sem svoji družini prinesel srce,
polno sreče, smeha in veselja ...
Vesel sem svojega življenja.
Naučil sem se,
da družina zelo pomembna je.
Pomeni mi vse na svetu.
Je kot darilo,
ki ni zamenljivo.
Rad imam svoje najbližje,
v mojem srcu so najvišje.

Niko Kozoderc Cvetko, 7. a

ZA VAS

Mi imamo srečo,
srečo kotalečo.
Vsakič, ko objamem vas,
hitro mine ta lepi čas.
Skupaj imamo smolo ali srečo
in hiško rdečo.
Vedno, ko se nasmejem,
mamici srce ogrejem.
Ker pri nas smole ni,
se imamo radi vsi.

Antea Šoštar, 3. c

MAMA

Ti ne bi nikoli pustila mi oditi	Iti
V solze se potopiti	Piti
S tabo v ljubezni in sreči prebivati	Bivati
V moje srce dobroto želiš pridobiti	Dobiti
Vedno premoreš veselje in nasmeš	Smeh
Bojiš se, da moje oko ne bi solze spustilo	Pustilo
Moje srce bo zmeraj zate bilo	Bilo
In ljubezen, žalost - vse pokrilo	Krilo
Želiš, da v življenju ne bi zaostala	Ostala
V ničemer se ne bi predala	Dala

Nea Zajc, 9. a

MAMA

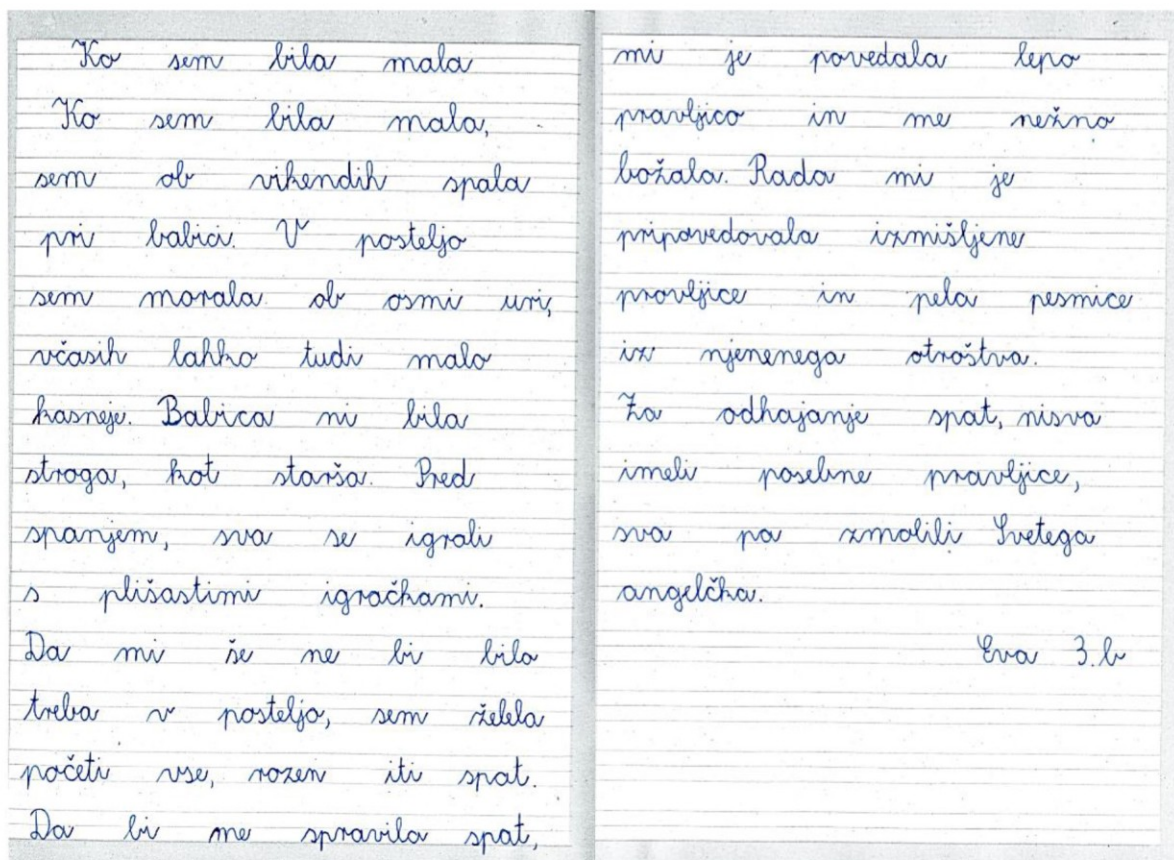
Mama je roža,
ki te zjutraj lepo zbudi
in ti zaželi lep dan.
Mama je roža,
ki te objeme kot sonce in te poljubi.
Rada te imam iz srca.

Hana Šoštar, 4. c

ANA MERC FRIC, 6. a

TO SEM JAZ ...

Ime mi je David, pišem se
 Žumer, star sem 9 let. Živim v
 Župečji vasi. Hodim v 4. razred.
 Moja najljubša žival je kuža.
 Rad imam svojega atija in
 svoje prijatelje.

David Žumer, 4. c

Zdravo, sem Lara. Pišem se
 Erlač. Stara sem devet let.
 Hodim v 4. razred. Rada imam
 matematiko. Navezana sem na
 svojega muca Tačka. Zelo ga
 imam rada. Rada se vozim s
 kolesom in s skirojem. Moje
 najboljše prijateljice so:
 Hana, Lea, Taja, Tia, Enja,
 Antea, Julija, Tia, Stela, Ana,
 Ajša in Naja. Imam rada živali.
 Rada imam mamico, atija in
 sestrico. Zelo rada hodim v
 šolo.

Lara Erlač, 4. c

Ime mi je Hana. Pišem se Šoštar. Stara sem 9 let. Hodim v 4. razred osnovne šole Lovrenc. Doma sem v Lovrencu na Dravskem polju. Imam štiri člane družine. Doma imam dva bernska planšarja Naca in Deksa. Moj hobi je sprehajanje Naca in Deksa. Moja najljubša barva je vijolična.

Hana Šoštar, 4. c

Jaz sem Lea. Pišem se Skledar. Stara sem 9 let. Hodim v 4. c-razred in v šolo Lovrenc na Dravskem polju. Doma sem v Lovrencu na Dravskem polju. Moja najljubša barva je roza. Visoka sem 137 cm. Zelo rada hodim v šolo in rada pomagam sošolcem ter učiteljicam. V družini smo: jaz, mami Bojana, ati Dušan, bratec Žan, babi Silva, dedi Poldi in pes Mali. Zelo rada imam svojo družino in učiteljice.

Lea Skledar, 4. c

Sem dober prijatelj. Vztrajam v delu. Sem dober človek. Sem pogumen. Pomagam drugim. Znam reči ne. Skrbim za svoje zdravje. Sem odgovoren človek. Rešujem probleme. Znam obvladati jezo. Sprejemam drugačnost.

Martins Muršec, 4. c

Sem Taja in se pišem Lorber. Stara sem 9 let. Doma imam mačka, ime mu je Miki. Hodim v šolo Lovrenc. Moja najljubša barva je vijolična. Moja najljubša žival je mačka. Obožujem glasbo. Imam bratca Nina, imam ga zelo rada. Obožujem matematiko. Najrajši na celem svetu imam mojo družino, to so: ati Dejan, mami Mojca, bratec Nino. Zelo rada spoznavam nove prijatelje, še posebej pa na morju in v toplicah.

Taja Lorber, 4. c

Ime mi je Sašo. Star sem 10 let. Rad igram igre, igram se tudi z mojo muco. Zunaj veliko kolesarim in pomagam staršem. Včasih tudi rišem. Moja najljubša hrana so čufti in skutini štruklji. Nimam rad sladkarij. Moja najljubša barva je zelena. Moja najljubša prijatelja sta Domen in Luka.

Sašo Korpar, 5. c

Ime mi je Enja, pišem se Zajc. Hodim v 5. razred. Imam rjavo svetle lase in rjavo zelene oči, oblečeno imam črno majico in kavbojke. Doma sem v Lovrencu na Dravskem polju. Imam psičko Luno in še zajčka, želvico in črno muco. Moja najljubša barva je rdeča. Moji sestri je ime Nea, moji mami je ime Romana in atiju je ime Bernard.

Enja Zajc, 5. c

ROZALIJA LIA MURŠEC, 9. b

KOŠARKAR

Rad igra košarko,
vedno zmaga in
zato mu vsi nosijo žoge,
da se podpiše.

En, dva, tri in spet so vsi.
Piše se Dončić in ime mu je Luka.
Rad ima žoge in ima poškodovane noge.
Ima kratke lase in česa pa ne sme?

Ti si najboljši košarkar,
ki vedno se rad igraš.
Za rojstni dan je dobil žogo,
s katero bo veliko »zmogo«.

Lara Erlač, 4. c

TRISTAN TROP, 5. b

JERNEJ JUS, 3.b

PIŠEM POEZIJO ...

Poezija je besedilo, ob katerem se sproščam. Zelo rada pišem pesmi. Brala sem jih že kot čisto majhna deklica. Brala sem že ogromno pesmi in pesniških zbirk. Tudi doma jih imam ogromno. Poezija je zelo zabavna, smešna in čustvena. Zelo rada imam poezijo!

Taja Bingo, 6. b

Poezija ni ne dobra ne slaba. Meni ne pomeni veliko, ampak vseeno jo rada kdaj preberem. Najbolj pa mi je všeč, kadar lahko pišem pesmi. Rada tudi berem kakšne pesmi. To pa je vse, kar imam rada pri poeziji.

Melani Pyvovar, 6. b

Poezija me spomni na pesem, na umirjeno pesem. Poezija je umetnost, lahko se tudi rima. To je mojstrovina, prava umetnina. Poezija so besede, za katere ni pomembno, kaj pomenijo in zakaj. Pravijo, da je poezija zanimiva. Poezija je, da jo poslušáš ali bereš.

Maša Kelc, 6. b

Poezija me spominja na kulturni praznik. In tudi na različne znane skladatelje, pisatelje in pesnike. Je pomembna in zanimiva. Pomembna za razvoj ljudi, ki jih to zanima. Zelo znan pesnik je France Prešeren. Poezija je lepa in lahko je tudi zelo magična.

Ana Kores, 6. b

Poezija je beseda, ki je sopomenka pesmi. Poezija je dan Franceta Prešerna. Pesmi berem že od nekdaj in na to sem zelo ponosen. Vesel sem, ker jih znam tudi sestaviti. Rad berem pesniške zbirke. Pesem lahko recitiramo in jo povemo iz glave.

Teo Bauman, 6. b

Poezija mi pomeni veliko. Če sem sam, mi ni več dolgčas. Če sem žalosten, me razveseli. Moj najljubši pesnik je Oton Župančič. Poezijo imam rajši od zgodb. Poezijo najrajši berem v šoli v berilu.

Žan Kidrič, 6. b

Poezija je kakor svobodna ptica. Brez ovir in mej. Najraje imam pesnika z imenom Boris A. Novak. Rad se poigrava z besedami in jih obrača.

Zala Gašparič, 6. b

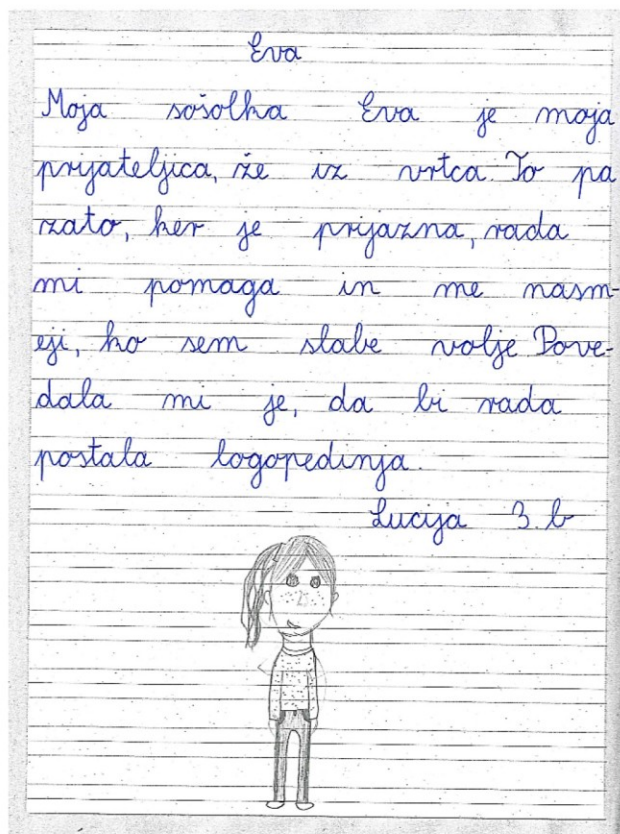
Poezija mi pomeni pesem, radost, veselje. Poezije pišem tako, da v glavo skačejo rime, ideje ... Pesmice so mi bolj všeč od pesnikov, saj imajo boljše, ker jih bolj razumem.

Luka Ogrizek, 6. b

PRIJATELJSTVO ...

Prijateljstvo je ključ do sreče,
do tiste sreče – »neizgoreče«.
Odklepa vsa zaklenjena vrata.
Kako to zmore, nihče ne ve.
Premaguje vse velike ovire.
Kako to zmore, nihče ne ve.
Prijatelj te lahko nasmeji,
le napačen lahko te spremeni.
Kako to zmore, nihče ne ve.
Lahko si najsrečnejša oseba na svetu.
Kako to zmore, nihče ne ve.
Lahko pa te užali, ti zlomi srce.
Kako to zmore, nihče ne ve.

Tia Premužič, 9. b

SKUPAJ PREMAGAVA VSE

Odlomek je iz knjige, ki je prejela posebno nagrado žirije založbe Smar team.

Zaprta sem oči in pustila, da so mi solze stekle po obrazu. Takrat sem lebdela. Praznina v meni je bila prevelika, hotela me je potegniti vase, jaz pa sem se ji vztrajno izmikala. Odkar je Jim odšel, je v meni praznina, sploh si več ne predstavljam življenja, brez njega sem nič. »Emilly, s tem si mi zapičila nož v srce, nikoli ti ne bom oprostil, da si spala z Jackom. To te bo vedno zaznamovalo.«

In je odšel za vedno.

Jočem od bolečine, ki jo je zapustil Jimmy. Bil je moj najboljši prijatelj, odkar sva shodila. Vse sva počela skupaj, skupaj sva šla prvič v šolo, sama na izlet, vse sva poskusila skupaj; če je padel eden, je padel tudi drugi. Zdaj pa je vsega konec, samo zaradi nekega neumnega Jacka, ki me je na neki neumni zabavi napil in me spravil v posteljo. Najslabše pa je to, da je bil v sobi Jim in vse videl. Za nič od tega sploh ne bi vedela, če mi ne bi povedal Jim, vendar ne razumem, zakaj je odšel. Še naprej jočem in samo upam, da se ne pojavi kdo iz šole ali celo kdo od staršev, ker bodo spet zagnali paniko. Želim si samo, da bi lahko čas prevrtela nazaj in se ne bi napila ali pa vsaj spala z Jimmyem namesto z nekom, ki ga skoraj sploh ne poznam.

Vse to se je zgodilo v petek, danes pa je že nedelja in jutri nočem iti v šolo in spet srečati Jacka. Vendar moram v šolo, da vidim, ali bo Jim sploh prišel in ali se ni šel skrit v kak kot in na samem izničeval žalost. Sploh ne razumem, zakaj je kar odšel in me sploh ni poslušal, ko sem mu hotela vse pojasniti. Ničesar več ne razumem. In sem zaspala ...

Rozalija Lia Muršec, 9. b

MIDVA

Z menoj greš ti
v čarobno deželo,
kjer nikogar ni.

Tam midva
bova sama živela
in rože nabirala.
Če pa kdo pride
v deželo najino,
nagnala ga bova ven
in vse bo spet lepo.

Tomaž Škafar, 6. b

S TEBOJ

S teboj mi ni težko,
saj ti si moja prijateljica.

Midve se igrava in hihitava.
S tabo v družbi zelo prijetno je.

Ostani takšna, kakršna si.
Rada te imam.
In to se ne bo spremenilo.

Pri tebi je zabavno,
saj se veliko pogovarjava,
smejiva se in zabavava.

Lorina Valentan, 6. a

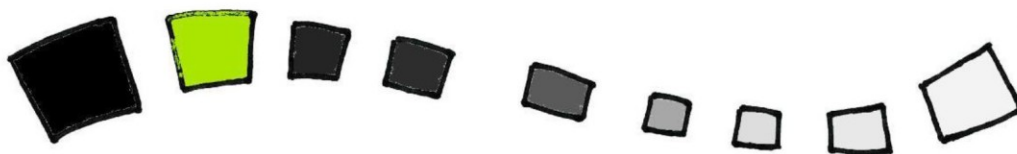
SPOMINI

Zadnje leto skupaj smo; nihče ne ve,
če kdo videval se še bo; nihče ne ve.
Skupaj zaplesali bomo zadnji ples.
Kakšen zatem bo konec, nihče ne ve.
Spomini bodo vedno z nami,
če vsega bo konec, nihče ne ve.
Še vedno se bomo srečevali, mi.
Ali bomo isti ostali, nihče ne ve.

Nika Lozinšek, 9. b

NIK VALENTAN SVENŠEK, 3. b

SMO OTROCI SVETA ...

MI, OTROCI SVETA

Iz majhnega
zraste veliko,
iz velikega
še večje
in iz še večjega
največje.

Tako raste otrok:
iz dojenčka
v čebļjavega pobalina,
nato v igrivega mulca,
v predrznega najstnika
in nato je odrasel.

Ampak v srcu je še vedno otrok.

Rozalija Lia Muršec, 9. b

Vsak otrok nekaj zna ...
Imeti rad drugega.

Nea Zajc, 9. a

Vedno bo nekaj otroka v nas,
čeprav se bo vse spremenilo čez čas.
Ostati moramo takšni, kot smo.
Ne smemo se spreminjati, saj to je slabo.
Ostati moramo otroci sveta,
saj odraslost bo hitro prišla.

Nace Lampret, 9. a

Mi otroci smo sveta,
zares dobra kombinacija.
Neradi se učimo,
radi pa norimo.
Smo navihani in veseli,
radi bi le peli,
nalog ne imeli.
Odraščamo hitro, zelo.
Ko zazremo se v nebo,
po glavi se nam vrti
na tisoče stvari.

Tia Premužić, 9. b

Otroci smo kot semena,
ki na vrt so posajena.
In če zrastemo brez bremena,
vrt ne bo več pust kot stena.

Blaž Bogdan, 9. b

Kot majhni otroci
smo nagajivi,
včasih starše jezimo,
a to je normalno.

Ko odrastemo,
se sčasoma vse spremeni,
postajamo starejši,
starši nimajo več toliko skrbi.

Kaja Wohlgemut, 9. a

Otroci se radi imamo,
in to z ljubeznijo podamo.

Neradi se učimo,
zraven se smejimo.

Ko odraščamo,
vse ptice nam pojo.

Stella Nemec, 9. a

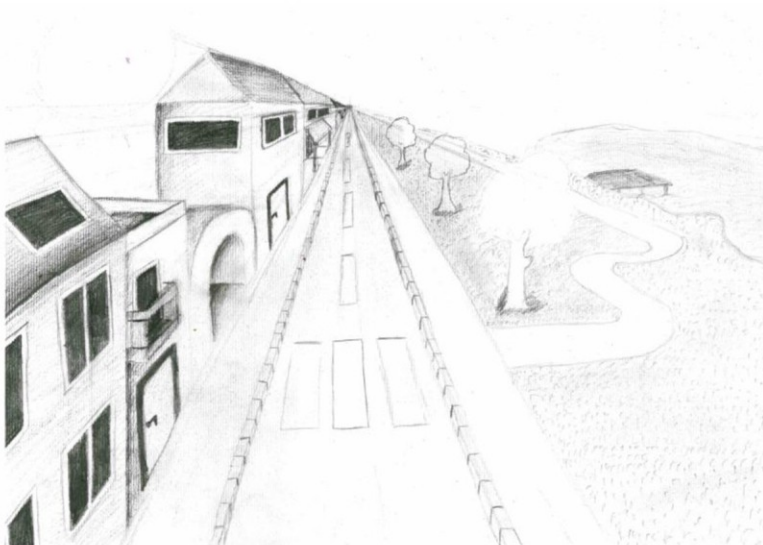
Najprej majhni,
zatem veliki
rastemo iz dneva v dan
v svetu, ki na nas stoji.

Odraščamo in zaživimo,
stran od doma v svet hitimo.

Polni izkušenj in vprašanj
odpiramo svet sanj.

Smo otroci sveta,
po nas se dan pozna.
Brez nas dolgčas bi bilo
svetu širnemu. Zelo.

Nika Lozinšek, 9. b

Vsi nam pravijo:
»Svet na otrocih stoji.«

Vsak otrok je le otrok
in v trenutku je že odrasel.
Življenje teče hitro kot potok,
majhen dojenček je zrasel.

Napočil bo čas,
ki nas ga je strah.
Starost narašča v nas,
otročstvo sesuje se v prah.

Resnične so govorice,
da smo otroci pomembni,
ko v šoli dobivamo petice
in svet kmarimo k spremembi.

Živa Gabrovec, 9. b

Smo otroci sveta
vse do neba.
Radi se igramo,
zraven tudi kaj dodamo.

Smo mladi
in svetu predani.
Pozimi po snegu drvimo,
spat zamudimo.

Vid Kidrič, 9. b

VIKTORIJA ŠPRAH, 9. a

V ŠOLI SE UČIMO ...

ŠOLA JE ZAKON

Še en nadut ponedeljek. Komur mar ta šola, saj nikomur tako ali tako ne koristi. Ko sem takole hodil sam po pločniku, sem se spotaknil ob kamen. Če mene vprašate, je bil kar skala. No, pa sem prišel do šole. Konec lepih spominov na vikend. Škoda, da se tistih deset minut ne zavleče v pol ure. Pri pouku sem mirno sedel v drugi vrsti. A takrat ne vem, kaj mi je bilo.

»Roka je kar sama poletela kvišku. Morda zaradi včerajšnjega pogovora med mamo in atom. Takoj sem vedel, da sem ga polomil. V razredu ni bilo popularno, če si dvignil roko in hotel sam od sebe povedati odgovor. Marjana mi je rekla, da sem grebator. Najraje bi izbrisal svojo roko, se postavil v času nazaj, tako kot v tistem filmu Časovni stroj. Včasih sem sanjaril, da bi imel takšno radirko, s katero bi lahko izbrisal kar ves dan ali pa kakšno minuto dneva, v kateri sem naredil neumnost. In zdaj bi tako rad izbrisal svojo dvignjeno roko ... Bilo je prepozno.« Tako sem bral v knjigi Kot v filmu.

Učiteljica Rednoskrbna me je poklicala in povedati sem moral neumen odgovor. Še pravilen je bil.

Ko sem prišel domov, sem vedel, da bo drama. Očka je bil vedno doma ob takšni uri, a takrat ga ni bilo. Mamo sem vprašal: »Kje pa je očka?« »Ja, odšel je na govorilne ure,« mi je odgovorila. Čisto sem pozabil na to. In šele takrat sem se spomnil, da nisem povedal, da sva se s sošolcem stepla. Že tako ali tako sem bil presenečen, da pri mami ni bilo drame. Kakor hitro sem le mogel, sem stekel po stopnicah. Ko sem prišel v drugo nadstropje, sem vzel svojo radirko. Začel sem radirati v upanju, da bi lahko izbrisal kaj iz svojega življenja. Pa nič, saj sem vedel, kaj bo. Pa sem vseeno poskusil. In potem, ko mi to ni uspelo, mi je na pamet prišla druga » kozlarija«.

Vzel sem svojo uro, hotel sem jo prodati na aplikaciji po imenu »Vse«. Naj bi imeli dobesedno vse. Tako sem jo naložil. V trenutku so si jo ogledovale tri osebe. Z neko mlado gospodično sva se dogovorila za dvajset evrov. Bil sem zadovoljen. V trenutku, ko sem uro prodal, je v sobo stopil očka. Bil je ves rdeč. Upal sem, da kazen ne bo prehuda. Hitro sem skril telefon, da kazen ne bi doletela njega. Okregal me je, in mi primazal rahlo klofuto. In seveda en teden brez televizije. Na koncu mi je bilo vseeno. Imel sem svoj telefon.

Naslednji dan sva se dobila z gospodično. Ko sem jo videl, se mi je zameglilo. Bila je naša učiteljica likovne vzgoje. Tako me je bilo sram. Ampak kakšno srečo sem imel takrat! Za njo je hodil moj bratranec. Poklical sem ga k sebi. On ji je odnesel uro, pet evrov pa je hotel obdržati zase. Dal sem mu tistih pet evrov. Nato sem krenil domov. Hotel sem si kupiti nekaj zabavnega. Tako sem doma ves dan razmišljal, kaj naj kupim. Spomnil sem se, da lahko kupim odkupnino za mamo in očka. Mami bom kupil velik šopek in očetu veliko čokolado ali kaj podobnega. Na koncu sem res odšel po šopek in čokolado. Čokolada je bila ogromna in šopek prav tako. Ko sem prišel v dnevno sobo, sta oba bila na kavču. Mami sem hitro potisnil v roke rože, očku pa čokolado.

Sedel sem mednju, velik cmok sem dobil z leve strani in manjšega z desne. Tako smo se vse zmenili. Bil sem tako vesel, da bi oba najraje objel, a nisem. Bilo bi malo sramotno.

Mia Domajnko, 7. a

MOJ DELOVNI DAN

Zjutraj ob 7. uri se zbudim, pojem zajtrk in se pripravim za šolo. Ob 7.50 grem na šolski avtobus. Dopoldan se v šoli učim. Ob 13. uri grem na kosilo. Po kosilu grem v podaljšano bivanje, kjer se igram, delam domačo nalogo ali grem na izbrano interesno dejavnost. Ob 14. uri grem z avtobusom domov. Doma najprej naredim domačo nalogo, nato pojem kosilo. Po kosilu se po navadi zunaj igram ali pomagam očetu pri delu. Zvečer pojem večerjo, se umijem, malo pogledam televizijo in grem spat.

Jan Pišek, 3. a

UGANKI

Ta ladja je plula čez Atlantski ocean,
dokler ni napočil usodni dan.
Teža ledu je končala življenja,
razbitine globoko pod vodo je skrila.
Le katera ladja bi to lahko storila?

Čez dan nas spremlja na vsakem koraku,
vsak človek ima lahko prav tako.
Seveda poznamo različne oblike:
bolj glasne, tišje, manjše in velike ...
A vendar je zvok pri skoraj vseh enak –
vedno slišiš tik in tak.

Neja Vogrinc, 7. a

BRATI SE SPLAČA

Zgodba, pravljica – vse to ti da knjiga. Knjigo pa ti da knjigarna ali knjižnica. A knjiga ti lahko da še več. Lahko ti da veselje, sprostitve ali pa muko. Zato se splača brati. To ti bo pomagalo pri šolskih spisih, govornih nastopih ter pri širjenju besednega zaklada.

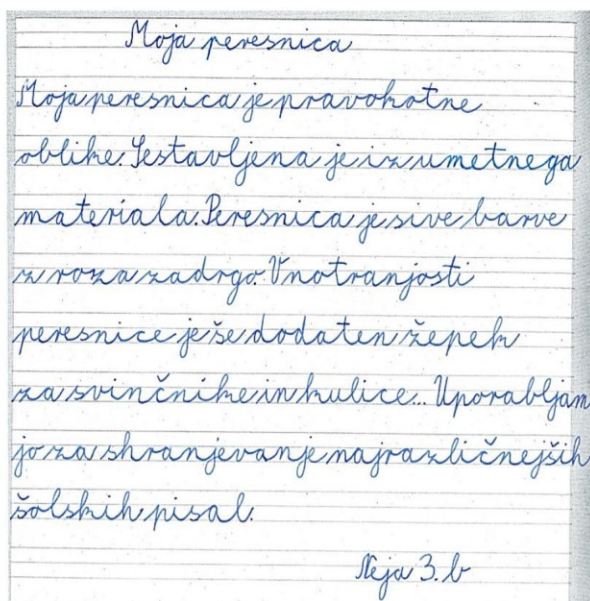
Meni je knjiga sprostitve pred spanjem. To mi pomaga bolje spati. Zelo pa mi je bilo všeč, ko smo v šoli namesto ure slovenščine prinesli brisače in knjige, se namestili na šolskem dvorišču ter brali. Ta dogodek se je imenoval "Bralna plaža". Takrat sem bral knjigo Harry Potter: Kamen modrosti. To sem hotel predstaviti za bralno značko, a mi je starša nista dovolila in rekla, naj preberem še eno knjigo. Nazadnje sem za domače branje prebral knjigo Ranta vrača udarec. A te knjige vam ne bom predstavil. Bom pa vam predstavil knjigo Vodovnikova vesina. Knjiga ima 430 strani in malo ilustracij. Na žalost pa se ne spomnim, kdo jo je napisal.

Knjiga govori o življenju skupine zajcev, ki živijo skupaj z vodjo v nekem kunčiču. Eden izmed njih po imenu Petač, pa napove katastrofo. Pravi, da jih bodo napadli ljudje. Ker pa ga vodja kunčiča ne posluša, se skupaj s skupino zajcev odpravijo iskat novi dom. Za svojo vodjo izberejo Leskarja in ta jih pelje čez reke in gore v iskanju novega doma. Ko pa pridejo do nekega hriba, daleč od doma, opazijo kunčiče ob kmetiji. Zato se grejo pozanimat, kdo tam živi. Tamkajšnji zajci so veliki in močni, nič kaj podobni njim. Kmalu ugotovijo, zakaj so tako veliki. Tamkajšnji kmet jim nastavlja hrano v upanju, da se bodo ujeli v njegove pasti. Hitro Leskar in njegova družčina zbežijo od tam in dolgo hodijo, dokler končno ne najdejo hriba, na katerem si zgradijo kunčiče. A kmalu ugotovijo, da nimajo kunk in ne

bodo mogli širiti njihovega rodu. Zato tri kunce pošljejo iskat kunčiče, ki bi jim posodilo nekaj kunk. A ti kmali pridejo nazaj in povejo, da je v bližini kunčiče, a da kunk ne da. Zato naredijo načrt in kunke ukradejo. Nato pa v svojem kunčiču živijo srečno do konca svoji dni. In če vas zanima, kaj se je zgodilo s prvim kunčičem, ki naj bi ga napadli ljudje, preberite knjigo.

Knjiga mi je bila všeč in čeprav je bila dolga, sem jo z veseljem prebral. Bila je kot moja prijateljica in upam, da vsi kdaj pa kdaj preberemo kakšno knjigo in napišemo kakšen spis.

Tobija Lakić, 6. a

PISANJE

Vsak dan z roko pišem,
 če se zmotim, črke zbrišem.

Pišem pesmi in citate
 za vse ljudi, tudi za kosmate.

Knjige berem in jih pišem,
 včasih zraven kaj narišem.

V veselje mi je branje,
 ker verjamem v svoje sanje.

Piši tudi ti,
 naj pisanja smisel živi.

Mia Turk, 6. b

EVA ZAJC, 8. b

PISANJE

Star pregovor pravi:

»Pametni pišejo,«
 zato piši, tudi na zabavi,
 pa čeprav nisi pri pravi.

Pišemo na veliko in na malo,
 ozko in debelo,
 malo postrani in lepo,
 morda pa tudi grdo.

Lahko pišemo na papir
 ali z računalnikom in mir.
 Ko si doma, nekaj nariši,
 nato pa še nekaj lepega napiši.

Eva Zajc, 8. b

BESEDA

Beseda je kakor roka, ki pobira,
voda, ki prodira,
oseba, ki izbira.

Beseda je kakor glas iz sanj,
tudi če je kdaj preveč zaigran,
je noga, ki odriva,
toplina, ki v nas prebiva,
mraz, ki hladi
vse hladne noči.

Z besedo objameš,
z besedo prizadeneš,
paziti moraš le,
da ne presežeš meje.

Beseda je kot zrak,
je brez barve,
brez pravice,
s kančkom resnice.

Beseda prebiva v srcu, v glavi,
dokler je nekdo ne predstavi.

Beseda je kakor trikotnik,
s tremi točkami,
tremi stranicami,
a z le enim rezultatom.

Eva Hentak, 9. a

MELANI JANČEC, 5. b

POTUJMO V NAŠ SVET DOMIŠLJIJE ...

ČE BI ...

Če bi živali lahko govorile,
svetu bi pamet solile.
Če bi ljudje leteli,
oblake bi lahko objeli.

Če bi bolj skrbeli za svet,
bi ta bil neskončno lep.
Če bi se vojne končale,
svetu bi zabavo dale.

Če bi sonce vedno sijalo,
srečo po svetu bi sejalo.

Nika Lozinšek, 9. b

ELA ŠALAMUN, 6. b

ČE BI JAZ BILA TROPSKI OTOK ...

Če bi jaz bila tropski otok ...

Rasla in rasla bi do neba, se širila po polovici morja, življenja bi dajala. Na meni bi bile samo živali. Ljudem je vstop prepovedan, saj je v meni preveč življenja. Nisem nekoristna.

Požgali bi moj gozd, joj, groza! Če bi se to zgodilo, za živali ne bi bilo veselja. Bil bi jok in stok, življenja bi jim vzelo ... Nepredstavljiva groza zame, za vse!

In moje življenje, kako bo potekalo? Vsi moji prijatelji ... Tega ne maram, zato je ljudem vstop prepovedan! Če bi kdo slučajno prišel na mene, lahko tam samo spi, naslednji dan pa takoj zbeži, da ga nesreča ne ulovi. Če ga ulovi, mu isti dan smrt sledi. Veste, ne mislim slabo. Če me bo kdo onesnažil, me ne bo več. Sama smeti ne morem dati preč. Tudi živali bi jih pojedle in se zastrupile ter se poslovile. Tega ne bi dovolila!

Moja pravila bi bila dobra. Bila bi stroga! Samo za življenje in smrt se borimo, vsi. Vsi, ki se imamo radi, sebe in naravo. Borili bi se kot za stavo.

Elizabeta Liza Muršec, 6. a

Moja Indija Koromandija

V Indiji Koromandiji dogaja se
veliko čudes. Tam se toči čokolada, in
nudi limonada. V Indiji Koromandiji
namesto rož cveti sladoled. In na
mesto rože se otroci umivajo s
sladkorno peno. Namesto dežja padajo
liške in sliki dežnikov. V tej deželi
domujeta smeh in snica.

Maša 3.b

ČUDEN SVET

Čuden svet je čuden,
ker trambolin skače po otrocih.
Ana ima čevlje iz pitona,
limona ni kisl, šola so igrala.
Število tisoč je najmlajše.
Ko je jutro, je tema.
Ko je sonce, je noč.

David Žumer, 4. c

Indija Koromandija po moji
Indija Koromandija
je kot nebo,
kjer sanje se ti razsnujejo.
Ko sta s teboj noč in dan,
graja tudi s tabo, kdo ve kam!

Lina 3.b

SVET NAROBE

Zakaj semafor vozi kamion?
Zakaj klovn joče?
Slon gasi požar,
gasilci pa so v Afriki.
Učenci učijo učiteljico!
Roparji lovijo policijo,
za pusta je božič.
A ko vidiš Jureta, kako vozi drevo,
ti je vse jasno!

Domen Ferenčič, 5. c

ČE BI ...

Če bi lahko letela,
bi cel svet objela.

Če bi bila drevo,
življenje hitro bi »šlo«.

Če bi živela na glavi,
vse bi bilo kot na zabavi.

Če bi postala oblak,
od daleč bi videl me vsak.

Če bi živela kakšnih sto let,
poznal bi me cel planet.

Če bi lahko govorila kot živali,
sloni peti prelepo bi znali.

Če bi bila morska žival,
kit na korale bi nam igral.

Če le bila bi, kar bi hotela,
lahko bi tudi tisoč let živela.

Rozalija Lia Muršec, 9. b

DRUGAČEN KRAJ

Nekoč je obstajal poseben kraj,
a to še zdaleč ni bil raj.
Vse mesto je bilo temačno,
nebo bilo je vedno mračno.

Vsi ljudje tam bili so sivi,
žalostni, jezni in nič kaj zanimivi.
V mesto je nekoč prišel dečko,
ki mu ime bilo je Srečko.

Ob besedi prt
so vsi pomislili na smrt.
A Srečkov svet je bil drugačen,
čisto malo popačen.

Zanj je bila vrv
le velik trden črv.
Vsaka kost
se mu je zdela kot majhen most.

Ko so učenci imeli prehlad,
je vedel, da prihaja pomlad.
Mislil je, da ima obroč moč,
ki se vrti v noč.

Govorili so mu,
da je njegova pamet kot žamet.
A on imel je vsaj svoj svet,
oni so bili le kot prazna klet.

Neja Vogrinc, 7. a

NAROB SVET

Če bi svet narobe deloval,
bi led postal jed.
Pamet bi vrgel v žamet,
Smrt bi se pisala Prt.

Črv bi bil dolg kot vrv.
Ko bi se začel prehlad,
bi prišla pomlad.

Velika kot svet
bi bila sosedova klet.

Na koncu bi moč
vrgel skozi obroč.

Tako se svet konča
enako kot pesmica.

Marko Pišek, 7. a

IZA FRANGEŽ, 5. a

ČE BI BILO VSE NAROB

Če bi bilo vse narobe, bi bile hiše obrnjene narobe.
Za božič bi bil pust.
V šoli bi učenci učili učiteljico.
Avto bi vozili otroci.
Za kosilo bi jedli sadje.
Avtobus bi bil majhen kot motor.
Ptice bi bile majhne kot metulji.
Opice bi bile roparji, sloni pa policisti.
Za hladilnik bi imeli pralni stroj.
Perilo bi prali v pečici.
Ko bi bila velika noč, bi imeli sneg.
V šoli bi imeli dve uri pouka ...

Adam Školnik, 4. c

ČE BI BILO VSE NAROB

Zakaj Tine poje ljudske pesmi zunaj,
namesto da je notri v hiši repa?
In zakaj se prvošolci učijo v 9. razredu?

In zakaj se vsi moji prijatelji učijo,
ker se nikoli niso učili
in zakaj je tam opica na drevesu?

Zakaj imajo bomboni okus po zelenjavi,
zelenjava pa ima okus po bombonih?

Vsi policisti in roparji spijo,
vedno policija lovi roparje,
čisto vse je narobe.

Martins Muršec, 4. c

KAMEN MODROSTI

Zame bi bil kamen modrosti zelo lep kamen, ki bi te naredil lepšega, pametnejšega, zdravega. Dobiš čarobne moči, lahko letiš, uresničijo se ti želje. Je v obliki srčka, mavrične barve, zelo velik in zelo drag.

Neža Škafar, 5. c

PREMEŠAN SVET

Tam daleč stran
je na samotnem otoku
bil prekrasen kraj.
Nekateri so dejali,
da je raj.
Besed tam bilo je veliko,
a ljudi poslušale niso,
tudi za nobeno piko.
Tam nihče nikdar ni rekel prt,
ker potem je padel v bridko smrt.
Če pa za psa
tam si si zaželel kost,
se pred teboj zgradil je most.

Če si rekel,
da imaš prehlad,
se je na planetu začela pomlad.
Če si si zaželel navaden obroč,
si takoj dobil pravo moč.
In če si rekel jed,
se je pred tabo pojavil nov svet.
A ne pozabite:
ene besede tam nikoli ne omenite!
Če tam kdaj rečeš vrv,
ti na glavo pade velik črv.

Neja Majcenovič, 7. a

ČUDEŽNA MOČ

Nekega poletja, tik pred prvo svetovno vojno, je živel v vasici blizu Haloz možak. Živel je sam s svojo bolno mama.

Vsak dan je skrbel zanjo in delal na polju. Pomagal je tudi drugim kmetom in v zameno dobil hlebec kruha. Vsi v vasici so se mu posmehovali in ga izkoriščali. Vedeli so, da se ne upa upreti, zato so mu nalagali najrazličnejša težaška dela. Ker ni imel dovolj znanja, ni mogel delati niti kot hlapec. V vasi pa je živela zelo lepa kmetova hči. Možak je bil že dolgo zagledan vanjo, vendar si ni upal nič reči. »Kako lahko sploh pomisliš, da bi rad oženil mojo Tino? Takega reveža, kot si ti, že ne bi hotela,« mu je govoril kmet. To ga je zelo potrla, zato je odšel v gozd in se usedel pod najmogočnejšo lipo in tuhtal. V mislih si je zaželel, da bi postal mogočen in pomemben. Pod lipo je zaspal.

Iz drevesa je počasi padala kapljica rose in ga prebudila. V bližnjem potoku si je umil obraz. Bil je osupel. Postal je močen in silen. Bil je zelo prestrašen, saj ni vedel, kaj se mu je ponoči pripetilo. Odpravil se je domov. Pred pragom ga je čakalo sporočilo. Na njem je pisalo: Tvoja nova moč je pomoč za srečo. A pazi, da te ne zasvoji. Možak je bil presenečen. Ponosno se je pokazal mami. Mama je bila vesela. Pripravil je zajtrk in se odpravil na delo. »Glej ga, takšnega silaka! A si mogoče mislil, da te nekaj mišic naredi pomembnejšega. Zapomni si, da si še vedno navaden revež,« so mu govorili ostali. Možak se je zelo razjezil. Prijel je mizo in jo zalučal proti kmetom. Bili so osupli. Niso vedeli, da je navade možak lahko zmožen tega. Nekaj pastirjev se mu je začelo smejati. To ga je tako razjezilo, da je prijel laterno in jo vrgel v kup drv. Vse je naenkrat zagorelo. Vsi kmetje so hitro stekli stran. Možak se je zapodil za njimi. Pred njega je stopila kmetova hči Tina in mu rekla: »Lepo prosim, ne naredi še več škode.« Možak se je ustavil in pogledal naokoli. Videl je kmete, ki so se ga na smrt bali. Mama mu je vedno govorila, da ustrahovanje ni lepo. Končno je uvidel svoja dejanja. Zagrabil je nekaj veder in z njimi tekel do potoka. Tam je zajel vode in z njo pogasil požar. Vsi vaščani so ga prestrašeno gledali. »Opravičujem se, da sem povzročil tako razdejanje. Moč me je zasvojila,« je pojasnil možak. »Tudi mi se ti moramo opravičiti! Vsa ta leta smo te zaničevali. Tudi tebi ni bilo lahko,« je rekel kmet.

Zdaj vsi skupaj živijo v sožitju. Za povrh pa se je možak poročil s Tino. Zdaj skupaj živita srečno.

Neja Vogrinc, 7. a

VRNITEV V PRIHODNOST

Tema in noč
nas posrkata vase.
Odidemo neznano kam.
Živimo,
a ne na Zemlji.
Tam počiva naše telo.
Ležimo v tišini,
a vendar je glasno!

Vse nam je tuje,
a ta kraj poznamo –
je naše ljubljeno kraljestvo.
Letimo s samorogi,
plavamo s sirenami,
govorimo z živalmi,
občudujemo zmaje,
hodimo po Luni,
živimo z mrtvimi ...

Ljubezen nas usliši,
naše iskre upanja
postanejo plameni sreče.
Zagorimo v vesolju.

Potem zazvoni ...
Telo vsrka dušo nazaj
in v prihodnost se zbudimo.

Rozalija Lia Muršec, 9. b

KDOR NE SKAČE, NI OTROK ...

Ko pravi je čas,
pokaži nam ta krila.
Samostojen si.

Ura tiktaka,
na obrazu nasmeh
in lica rdeča.

Rada skačem, saj
z mislimi potujem
daleč naokrog.

Odleti v naš svet,
čeprav je ta grd in siv.
Pokaži vsem barvo.

Otroka sreča
je tudi staršev sreča,
živi v srcih naših.

Otrok v tebi.
Navzven pa si odrasel.
Skrivaš le to plat.

Postavi nova,
čisto svoja pravila,
barvaj svet barvno.

Nea Zajc, 9. a

Tia Premužić, 9. b

Spremeni ta svet,
da ne bo več siv in grd.
Otroka najdi.

Vedno boš otrok,
ti boš skrivnosten otok,
otrok po srcu.

Dokler otrok si,
vse možno se ti zgodi,
saj svet velik je.

Živa Gabrovec, 9. b

Kaja Wohlgemut, 9. a

Skrivnost se skriva
nekje, kjer srček bije
samo za tebe.

Stella Nemec, 9. a

Otroštvo je dar,
je čas razigranosti.
Obdrži ta del.

Kdo je rad vesel?
Mi, ker smo vse na svetu.
Smo smeh in sreča.

Dokler si še mlad,
si drzni in poskusi,
premikaj meje.

Neja Vogrinc, 7. a

Sem zelo srečen.
Imam svoje življenje?
Sam živim v njem.

Marcel Turk, 7. a

Pleše, pleše smeh,
veselje se veseli
in sreča skače.

Majhne rožice
in velika drevesa
pa nato še jaz.

Jaz se rad igram.
Igrač imam ful polno.
Živim veselo.

Niko Kozoderč Cvetko, 7. a

Ljudje živijo
na drugem koncu sveta.
In se smejiijo.

Valentina Turk, 7. a

Gledam v nebo,
v velikanske oblake
in majhne ptice.

Tija Tamše, 7. a

TAKRAT ...

Takrat ko sem jezna, žalostna zaskrbljena,
si mislim: saj bo,
čeprav ni lahko.

Kadar roža obmiruje,
ker vodo potrebuje,
si misli: saj bo,
ni tako slabo.

Kadar zima pride
in lepota odide,
človek si misli: saj bo,
čeprav ni lepo.

Kadar sonce zaide
in na nebo luna pride,
si misli: saj bo,
nazaj bo prišlo.

Lepe so stvari,
čeprav vse po naše ni.
Saj bo,
je pač tako.

Tija Tamše, 7. a

TAKRAT ...

Takrat ko sem žalostna,
se mi svet podira,
moja duša počasi umira.

Jeza mi srce predira,
to je zame najhujša ovira.

Takrat do mene pridrvijo vsi,
da bi me potolažili.

Takrat poiščem nov zagon,
dvignem se kot helijev balon.

Laura Lupinšek, 7. a

MIA TOPOLOVEC, 5. b

KO NAS PREVZAMEJO ČUSTVA ...

VRTILJAK ČUSTEV

Stopam, živim ...
Po ljubezni hrepenim.
Vzpenjam se na vrtiljak:
dejanj, čustev, zaznavanj ...

Moja usoda se vsak dan spreminja.
Najprej je svetla in jasna ...
Potem vse postane črno.

Ne vem, kaj naj še storim.
Ko zaspim, padam v temno luknjo
brez bele luči, ki bi morala žareti ...

Začutila bi to srečo,
ki jo obožujem,
radost, ki jo vsem primanjkuje.

Vsako jutro, ko odprem oči ...
Moje srce si zaželi,
da vse lepo se še enkrat zgodi.

Tia Jančič, 7. a

PESEM O SKRBEH

Včasih se ti zdi, da si sam.
Pa zagotovo nisi.
Nekdo je že tam,
zato solze stran obriši.

Osredotoči se na lepe stvari,
na to, kdo te ima rad.
Verjamem, da te kaj mori,
a glej, le enkrat se živi.

Tisti, ki te jezijo,
imajo preveč prostega časa
ter sami s sabo niso zadovoljni.
Ti pa potegni ven svojega asa
in jim pokaži, da niso popolni.

Upam, da sem kaj pomagala.
Upam, da srečnejši boš.
Jaz sem ti nekaj nasvetov dala,
da lahko skrbi vržeš v koš.

Staša Mrčinko, 8. a

STRAH

Pssst!
Noč je strašna, temna,
polna nevidnih stvari.
Med mano in tabo
se to govori.

Šummmm!
Zvoki vetra.
Otrokom ne pustijo spati,
zapreti oči
in sladko sanjati.

Noč, ki jo tema pripelje s seboj!
»Oh, ni me strah,
saj sem heroj!«

»Naj gre vse v pozabo,«
si misliš
in že zapiraš oči,
medtem ko nekdo v sobi tiči.

Nea Zajc, 9. a

SANJE

Kar naenkrat se znajdem tam,
v tem čudnem svetu ...
In letim, letim preko oblakov, sonca ... celo zvezd
in končno pristanem.
A ne na travi - na sladkorni peni,
ki je mehka kot oblak
in sladka kot najslajša mlečna karamela.
Zazrem se naokoli
ter vidim drevesa z zlatim lubjem
in rubinastimi listi na vejah,
pod njimi pa preprogo iz diamantov
pa dvoglave ptice, ki letijo nad mano,
travo, ki poje,
ter gore v obliki dolin.
V daljavi zagledam morje.
A ne navadno morje ... Takšno iz kakava.
In zaplavam.

Plavam dolgo, dokler ne pridem na kopno.
Tam pa vidim mlin na veter, ki ga poganja voda
in melje olje.
Radoveden sem.
Približam se, a mi spodrsne.
Padam ... padam globoko,
pristanem na nečem mehkem.
Kar vleče me k sebi ...
Moja postelja je
in dobim ta občutek,
kot da imam vse,
pripravim se na spanje ...
A kar naenkrat se zbudim -
ah, bile so samo sanje!
Resnica je drugačna.

Tobija Lakić, 6. a

POLETNE POČITNICE

Med poletnimi počitnicami lepo se imam,
zato nikoli jih nikomur ne dam.
V počitnice zelo se vživim,
a kaj, ko že takoj
se v prvem šolskem dnevu zbudim.

Počitnice rad imam,
ker lahko se družim s prijatelji
in igrice igram.
Vsak dan se vesel prebudim,
saj komaj čakam,
da na morje odhitim.

Gal PrincI, 8. a

SREČA

Ko te v življenju
sreča doleti,
se ti zazdi,
da te najlepši sončni žarek osvetli.

Pri sreči ni potrebna štiriperesna deteljica,
ampak vsaj ena prijateljica,
ki te srečno naredi
in te vedno nasmeji.

Ob njej nikoli ni dolgčas,
z njo hitro mine čas.
Rada mi stoji ob strani
in me vedno brani.

Laura Predikaka, 8. a

POZITIVA

Sonce je posijalo
ter nam novo upanje dalo,
da lahko začnemo nov dan,
tudi če si preveč zaspan.

Daj, stopi v naravo,
namesto da doma ležiš.

Zmigaj se malo,
da malo energije dobiš.

Pozitiva in smeh
nikoli nista greh.
Sta le zaklad,
ki vsak bi ga rad.

Potrudi se, da boš srečen,
daj nasmeh na obraz
in ne glej le, kako si oblečen,
poslušaj svoj pravi glas.

Staša Mrčinko, 8. a

NA SVETU TUDI SREČA OBSTAJA

Veselje, radost, smeh,
sreča ni noben greh.

Za veliko pokalov se nekdo poteguje.

Tudi to je lahko stvar,
ki te osrečuje.

Sreče ne moreš kupiti,
sam si jo moraš pridobiti.

Ko sonce in luna izmenjujeta časovne figure,
sreča nima nobene ure.

Mene osrečujejo te stvari:
darila, mladost in kokoši tri.

Sreča tvoja obstaja,
odkar obstajaš ti.

Torej: naučili smo se to,
najpomembnejšo življenjsko lekcijo.

Tija Tamše, 7. a

KAJ JE SREČA?

Srečen si,
ko ti življenje nekaj lepega podari,
prijatelje ali pa dobrosrčne ljudi.

Sreča je radost,
darilo, ki vsakogar razveseli.
Veselje in sreča podarita
nasmeh na tvoj obraz,
ki kot sonce žari.
Sreča je ljubezen,
ki kot sonce zažari.

Vse to je darilo življenja,
ki nikoli ne izpuhti.

Nina Lorber, 7. a

TIBOR NOVAK, 8. a

LJUBEZEN

Ljubezen je mila in lepa,
saj zaljubiš se zlahka.
Ah, prva ljubezen je res sladka!
Ljubezen ti lahko nariše nasmeh,
lahko pa žalost k tebi napoti.
Golobček s pismi takrat prvič poleti.
Ljubezen je barva,
včasih topla, včasih hladna.
Darila ljubezen večkrat podari,
takrat v srcu največja sreča zažari.

Hana Kolednik, 7. a

OBJEM LJUBEZNI

Ob morju nizki je svet,
z veseljem odet,
na vrhu gora
je sreča doma.

Ljubezen je doma,
kjer mlin na vodi ropota;
kjer človeška ribica živi,
upanja polni smo vsi.

Četudi majhna je naša dežela,
ljubezen jo je s srečo objela.

Nika Lozinšek, 9. b

TA LJUBEZEN!

V ljubezni nas preplavijo močna čustva:
veselje, sreča, žalost in ljubosumje.
Čustev se nadzirati ne da.
Spremljajo te ves čas.
Zaljubiš se zlahka,
ko srečaš nekoga,
ki te osrečuje,
ti radost v življenje snuje.
Ko pred spanjem v strop
križem rok strmiš,
v mislih s to osebo živiš.
Takrat veš - zagotovo,
da je ljubezen prišla k tebi,
v tvojo prazno sobo.

Tia Jančič, 7. a

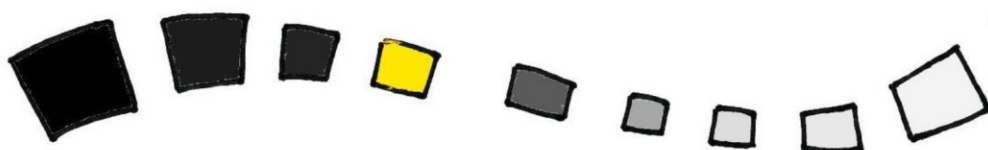
LJUBEZEN

Ljubezen je težko izbrati	zbrati
Srce odloča se po svoje	svoje
Ljubezen včasih je prostrana	rana
Ob času nepravem zadana	dana

Življenje takrat je nevzdržno	zdržno
Ljubezen kruta neizbežna	bežna
Brez ljubljenice osebe biti	ti
Ali ljubljenega preboleti	boleti

A ljubezen je neskončna	končna
V veselje bo znova poletela	letela

Rozalija Lia Muršec, 9. b

NAPOJ SREČE

Do sreče priti je prelahko,
nobenih števil in formul ne bo.

Sonce radostno zapelo bo,
s plesom nam na uho.

Ko sreča igra,
se ljubezen smehlja.

Optimizem v ljudeh
dobro voljo seje
in dobroto veje.

Ljudje radi se bahajo,
če drugega ne znajo.
Če pa drugo znajo,
se pa ne bahajo
in drug drugega ne dajo!

Lana Serdinšek, 8. a

Kaj je to sreča?
Sreča je polna vreča
igre in smeha.

Nika Gabrovec, 8. a

Veselite se, ko
se počutiš odlično
v svoji koži.

Ema Hvalec, 8. a

Mladost je lepa,
preveč razposajena,
polna ljubezni.

Ela Ripak, 9. a

Enkrat živimo.
Vsaka minuta šteje.
Svoboda živi.

Lana Ogrizek, 9. a

Bodi vesel, mlad.
Naj bo otroštvo srečno.
Živi kot otrok.

Žiga Rozman, 9. b

Igrivost, radost
živita v otrocih.
Mladost je lepa.

Nika Maroh, 8. a

ZMAGA IN PORAZ

Zmaga ali poraz.
Vse je v nas.
Če prenesemo poraz,
smo zmagali v sebi.
Če smo zmagali,
smo zmagovalci za vse.
Če zmagamo,
smo veseli.
Pokažemo čustva.
Ali pa jih ne.

Zmagamo,
če si v življenju nekaj zadamo.
In uresničimo.
Zmaga ali poraz.
Zmaga je sreča,
znanje,
potrpljenje.

Elizabeta Liza Muršec, 6. a

RAZPOLOŽENJE

Lepi spomini so kot sonce,
prinašajo veselje,
ti sijajo po duši.
Brez njih bilo bi pusto.

Lepi trenutki so kakor kmetje,
ki po travnikih sadijo cvetje,
da se opazi že od daleč stran
in mimoidočim polepša dan.

Srečo sprejemaj kot človeka,
ki želi ti polno smeha,
ki te spremlja vsak dan
in nesrečo odžene stran.

Blaž Bogdan, 9. b

SMEH

Smeh prinaša iskrice v očeh
v vseh dobrih ljudeh,
ker ljudje, ki se smejijo,
na srečo naletijo.

Smej se, da boš
pozitiven, kreativen in vesel
in boš na srečo naletel,
jo v dlan ujel in z njo
v srečno pot odhitel.

Ko se smejiš,
si čudovit, zelo si duhovit.
Če vem, da srečen si,
takrat sem tudi jaz,
to krajša mi čas
in to je dokaz,
da smeh ni poraz.
On je zaklad,
ko pride pomlad.

Tia Premužič, 9. b

TOPLOTA

Sonce je beseda,
ki se ne rima s toploto,
čeprav nas vsa obdaja
in brez nje ne bi bilo raja.

Samo ena super oseba,
ki zate skrbi,
lahko ti toploto prinese
za vse mrzle dni.

Še posebej na deževne dni,
moje sonce si ti,
ki z najlepšimi očmi
vidiš tudi v temi.

Četudi je mnogo težkih dni
in veliko stvari se pripeti,
svoje sonce najdi tudi ti.

Nea Zajc, 9. a

ČUSTVA

Naša čustva so vedno razvneti
Se resnici postavljajo v bran
A kot ljubezen so lepa
Če so nesrečna, si bolan

zakleta
stran
slepa
sam

Kako od teh občutkov
Boli nas srce od žalosti
Ko duša in telo sta nam obupna
Izraža vse kasneje se v starosti

trenutkov
slabosti
skupna
nemladosti

Čustva kažejo moj obraz
Ki so toga ali prelepa
Včasih me pokopljejo kot plaz
Jaz rad vidim veselje tega sveta

jaz
lepa
čas
blaga

Ko obdaja nas to, kar je in bo
Ni žalosti, dokler se pesmi pojo

nebo
lepo

Blaž Bogdan, 8. b

GAZELA

Imeti ves denar na svetu ... Ali ni dovolj?
Biti najboljši v vsem ... Ali ni dovolj?
Truditi se na vse moči ...
Ne obupati ... Ali ni dovolj?
Navdihovati sebe in druge ...
Imeti najboljše ideje ... Ali ni dovolj?
Imeti ljubljenega in mu biti vdan ...
Ljubiti ga neskončno ... Ali ni dovolj?
Predati se mu povsem ...
Ali zdaj je ali ni dovolj?

Živa Gabrovec, 9. b

PRIZNANJE

Povej, kaj leži ti na duši. Ni prepozno.
Izdaj tisto, ki most ljubezni ruši. Ni prepozno.
Ljubezen spremenila bo razum,
preden se srce poruši. Ni prepozno.
Besede lahko spremenijo pogled,
ki tvoja usta zaduši. Ni prepozno.
Priznanje odločilo bo poraz in zmago.
Zgradilo bo most, ki se ne ruši. Ni prepozno.

Rozalija Lia Muršec, 9. b

VESELJE

Veselje je lepo.
Tam sta sreča in smeh.
Če imajo ljudje ljubezen,
se imajo radi.
Sonce je tu.
Brez njega ni življenja.
Mladost je največja radost,
je sreča, ljubezen, darilo.
Ljudje smo veseli in žalostni.
Žalosti pomaga ljubezen,
da se počutiš bolje.

Anes Hadžić, 7. a

MIA COLNARIČ, ZALA VINDIŠ, 3.b

NARAVA SE PREOBLAČI ...

PISANE BARVE

Pisane barve se na nebu bleščijo,
listi veselo se z njimi vrtijo.
Ježek veselo sadje nabada,
medved zaspanec brlog si oblaga.

Ptice proti jugu hitijo,
mravlje zaloge gradijo ...
Drevesa se zibljejo v ritmu melodije,
listje naš svet prekrije.

Zima trka že na vrata,
živalska koža je vedno bolj kosmata.
Grozdje se stiska v vino rdeče ...
Zaželim nam mnogo sreče.

Rozalija Lia Muršec, 9. b

JESEN

Pomlad od nas se je poslovila,
jesen nas je v oranžne barve ovila.
Listje že pada z dreves,
narava pa počasi bo zaspala.

Sonce se vsak dan bolj skriva,
živali pripravljajo se na čas,
ko pride zima med nas.

Nika Maroh, 8. a

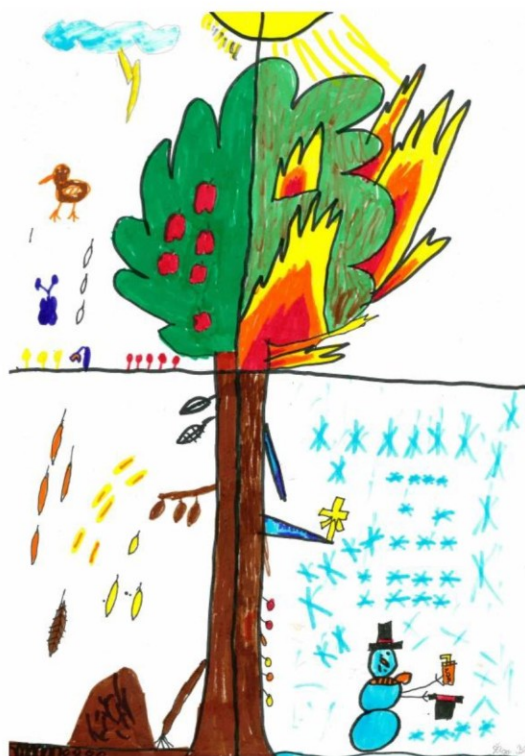
NARAVA

V mestu živeli so ljudje,
ki narava jim je zlomila srce.
Skozi okno ozirali so se.
Drevo kar naenkrat podrlo se je.

Dekle v naročje dete vzelo je,
z njim skozi vrata švignilo je.
Na tleh steklo ležalo je,
noge poškodovalo ji je.

Ko v ogledalo zazrla se je,
v njem je zagledala pravo dekle.
V naravi zaživela je,
zrak z 'novimi' pljuči zadihala je.

Valentina Turk, 7. a

ŽIGA BELE, 5. a

DREVO

Kjer bila je velika puščava,
kjer opazuješ lahko le nebo,
kjer stopala ni še nobena postava,
je zrastle mogočno drevo.

Bilo je edino na pusti planoti,
a zdaj je tu gozd, nič več samote
in ob svoji življenjski nalogi
simbol je upa in lepote.

Naj vsakdo najde
svoje drevo,
naj bo brez slave
življenje lepo;
ko pride do časa
brezupa in žalosti,
naj drobec upanja
življenje popestri.

Blaž Bogdan, 9. b

JESEN IN ZIMA

»Štrbunk!« je padel kamen v vodo.
»Oh!« je zavpila starejša gospa.
A vnuk se je prešerno smejal - močno
in babica je prestrašena bila.

»Hov, hov!« lajal je sosedov pes.
»Muuuu!« je krava mukala.
»Tra tra tra,« se oglašala kosilnica.

Tudi listje je šumelo,
tiho je padal dež,
menda vse je jeseni cvetelo,
a bližal se je mrz.

In zima bo prišla,
konec bo sprehodov in dela,
otroški smeh odzvanjal bo:
»Ha ha ha ha ha ha!«

Rozalija Lia Muršec, 9. b

NARAVA

Čudovit kraj,
to je narava, raj!

Skozi globine,
površine se širi
okrog sveta, neba!

Odpri oči, poglej!
Trava, drevesa, cvetlice!
To je narava.

Kot materino lice,
ko poljub dobi in se nasmeji.

Je svet, ki se blešči,
z ljubeznijo živi,
življenja deli, spodbuja,
ljudi uči, da brez nje
nas več ne bo,
saj kisika bo zmanjkalo,
življenje bo zamrznilo.

Čarovnija, harmonija
nikogar ne ubija,
travnike naredi,
da cvetlica na njih zaživi.

Rosa pade, je mokro,
sonce sije, je toplo,
toča pade, zaledenelo je,
pride vihar, pusto vse ...
A vedno je z nami narava,
življenja mati prava.

Zato naravo čuvajmo zelo,
če živeti še hočemo.

Elizabeta Liza Muršec, 6. a

ZIMSKO POPOLDNE

Zapadlo je veliko snega. Miha in njegov oče sta se šla sankat in smučat. Oblečena sta bila v topla zimska oblačila. Očka je na rami nosil smuči, v rokah pa palici, Miha je vlekel sani. V globokem snegu so se za njima poznale sledi. Tudi Alisa in Kris sta se odpravljala smučat. Ko sta se oblačila, je na vrata potrkal njun prijatelj Taj. Povabila sta ga, naj se jima na snegu pridruži. Skupaj so odšli na hrib. Alisa in Taj sta delala snežaka, Kris pa je raje smučal. Nekateri otroci so se drsali na zamrznjenem ribniku. Alisa in Taj sta valila velike kepe, na saneh sta imela pripravljen korenček, kamenje in klobuk za sneženega moža. Kris se je z veliko hitrostjo spustil po hribu in padel. Pogreznil se je v sneg. Ne pomoč je poklical prijatelje. Ko so ga izvlekli iz snega, so ga odpeljali v bolnišnico. Tam so ugotovili, da ima poškodovano nogo. Doma je moral ležati. Očka mu je bral pravljico, mama pa mu je pripravila čaj in piškote.

Zoja Ivančič, 3. a

POMLAD

Pride pomlad,
konča se prehlad,
vsaka jed
ni več hladna kot led.
Iz zemlje prileze črv,
ki ozek je kot vrh.

Po hrano ne gremo več v klet,
ponjo gremo ven v svet.

Nazaj dobimo moč,
ko skočimo skozi obroč.

Iz glave skoči žamet,
tega nadomesti pamet,
saj s poukom smo začeli,
sadove počitka poželi.

Še daleč je smrt,
pes mirno grize svojo kost,
z mize dali smo prt,
saj prazniki so se končali.

Čist je sosednji most,
sneg smo stran zmetali.

Miha Vaupotič, 7. a

POMLAD

Lepota narave je spomladi igriva,
prav takrat je zelo nagajiva.
Ko pride pomlad v naše kraje,
razcvetita se smeh in občutek toplote.

Mia Domajnko, 7. a

Pomlad je čas, ko rastline se zbudijo,
končajo zimsko spanje in ozelenijo.
Iz puste trave zrastejo pisani cvetovi
in ponovno oživijo listnati gozdovi.

Na nekem travniku, polnem cvetlic,
raste v senci majhen možic.
Majhen zvonček s povešeno glavo
počasi umira, saj vreme ni pravo.

Ko zvonček bil je na robu moči,
mu drevo je dalo malo pomoči.
Le ena veja se je zlomila
in sončne žarke zvončku prepustila.

Neja Vogrinc, 7. a

Kurentov zvon je odzvonil,
k nam pomlad je pripodil.

Je trava že ozelenela,
ker je pomlad prispela.

Vse že zeleno je,
le naš javor ne.

A naš javor rdeči
ima pod seboj otročičke tri.

Zimo komaj so prespali,
liste na novo bodo pognali.

Tija Tamše, 7. a

Tulipani barv so vseh,
najlepši so v laseh.
Drevesa se olistijo,
grdo nebo počistijo.

Klara Stjepič, 7. a

Pomlad! Vse cveti.
Oh, kako lepo diši!
Mila zima je odšla.
Lepota pomladi je prišla.
Ah, zabavajmo se vsi!
Daj, pridi zraven tudi ti!

Neja Majcenovič, 7. a

TIJA TAMŠE, 7. a

ŽIVALSKI SVET ...

SRAKA IN JAKA

Na travo pred hišo
nekaj je prišlo.
Na široko koraka,
najbrž je sraka.

So kure se vdale
in mačke zbežale.
Strašna je stiska,
je sraka velika.

Se že zgodilo je kdaj,
a ni bilo hudo kot zdaj.
To ni kot vsaka,
se dere kot spaka.

A ko čuješ še lajež,
je sraka že daleč.
Ni ga junaka,
kot je moja psička Jaka.

Neža Škafar, 5. c

JEŽEK Z IMENOM NELI

Pozdravljeni!

Rada bi samo povedala bistvo, zato bom kratka.

Te knjige nisem napisala zato, da bi lagala in si izmišljevala vsebino. Knjigo sem napisala zato, ker bi ljudem rada odprla oči, kako se je treba obnašati do živali, jih imeti rad in jih razumeti. S to knjigo želim svetu povedati, da izguba zelo boli, a se je treba pobrati. Kdo pravi, da si nekoga pozabil, če ne misliš nanj in se ob lepih spominih nasmejiš? In kdo pravi, da ga nimaš več rad, če nanj ne misliš preveč? Kdo? Tudi če nanj ne misliš ves čas, če se vedno ob misli nanj ne zjočeš, še ne pomeni, da si ga pozabil, saj je on še vedno v tvojem srcu. Upam, da mladim odprem oči, da ugotovijo, da živali ne smeš zavreči, ampak jih moraš preprosto imeti rad.

Lep pozdrav

Neja Majcenovič

Golbica in prijatelji
Nekoga lepega sončnega
dne je mišek Miha opar-
zil na nebo črne oblake.
Začelo je deževati. Mišek
Miha je tekkel in tekkel!
Bil je že moker in
prišel je do velike gabe.
Nekdo je prišel enakočasno
kot Miha.
Malo sta se pogovarjala
in se predstavila. Njej je
ime Metka. Nato sta zagled-
dala ježa Blanka, krita
Marka, in miško Laro.
Skupaj so se igrali in
pogovarjali in se preds-
tavili. Zelo so se zabava-
li in izdelovali so in se
objemali.

Nh 3. b

NOVO LETO PRIHAJA ...

Trije dobri možje
so nas na vasi obiskali.
So nam darila prinesli
ter nas s smehom obdali.
Smo se z njimi igrali
in se veselili.
Tine je dobil barvice,
jaz avto na daljinca,
Ančka barbike,
psička pa Binca.

Tobija Lakić, 6. a

Je v naši vasi neka starka
kar dvanajst otrok imela,
a zanje hrane ni imela.

Je prišel december,
se odloči k ujem it'
v daljno vas med meseci ...

Nika Božičko, 8. b

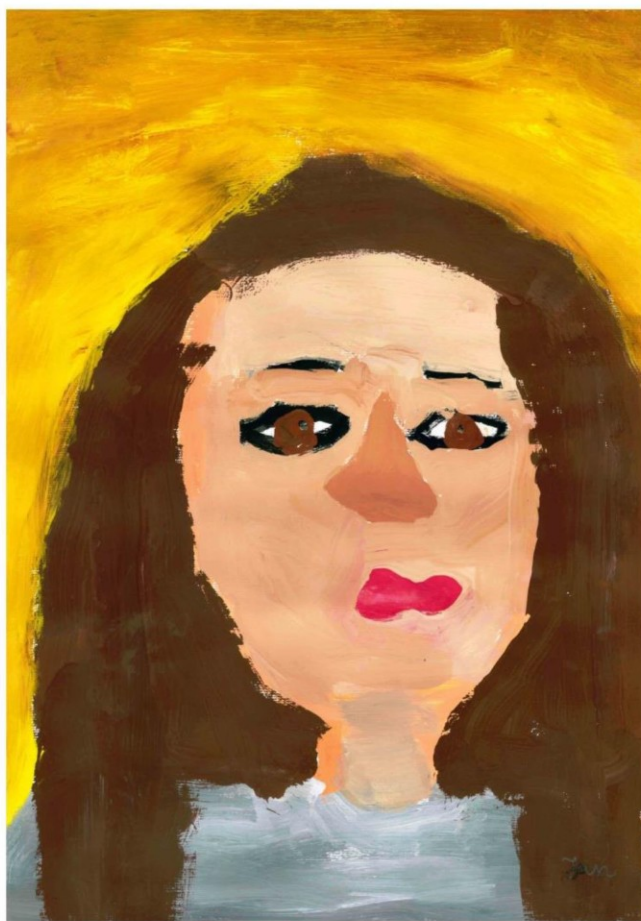
Prišel je spet ta čas,
ko zbrani srečni smo vsi.
Božiček pred vrati stoji,
a smo še nepripravljeni.
Skozi dimnik je prilezel,
v zemljo krater naredil.
Gasilci so ga rešili,
da bi božič proslavili.

Luka Pišek, 8. b

Vse se veseli,
vse v mesto hiti,
da v svetlobo,
veselje in smeh
in v mesto okrašeno,
kot še ni bilo nobeno,
spet življenje žari
in da tudi tvoje oči
lahko vidijo novoletne luči.

Novo leto in novi začetki.
Vsakdo si jih zada
in s tem odkriva pot
do svojega srca,
do boljšega sveta.

Nea Zajc, 9. a

JAN PIŠEK, 3. a

POSEJMO SONCE IN ZLATI SMEH ...

NAGRAJENA PESEM NA KOVČEVIH DNEH NASMEŠEK OTROKA Z ULICE

Bilo je majhno mestoce,
ogreval ga je sončen dan.
Tam življenje in mladost ...
A tam v kotu ...
Sedel je majhen deček
in si pesem pel ...
V usodo je bil vdan,
nihče ga ni odpeljal stran.
Pa je pel, pel ...
Po pozornosti hrepenel.
In nekoč ...
Ko je dan bil s soncem obsijan,
v mesto prišel je možak
in dečku ponudil nov korak.
Kakor za sina ga je vzel,
s polno radosti objel.
In od takrat ima deček nasmeh
kot vsak otrok, ki je srečen.
In od takrat živi.
Le še za sonce svojih dni
ljubezni nikoli ne gre pozabiti.

Mia Domajnko, 7. a

ŽIGA ORNIK, 3. a

ČAR ŽIVLJENJA

Smeh je veselje,
sladko in grenko,
trdo in grdo.

Radost je mladost,
polna ljubezni.

Smeh je sreča,
ki nas sreča povsod,
nikoli samo v veselje poslana.

Življenje je dar veselja,
vsem ljudem na svetu poslan.

Marcel Turk, 7. a

SEJEM SONCE

Sonce sije na naš planet,
ogreva ta naš drobni svet.
Skrbi, da na svetu vse bo lepo,
da zlati smeh na licih vseh otrok bo.

Upam,
da ljudje v miru bomo živeli,
se radi imeli,
da v vseh srcih ljubezen gori,
vse dni in vse noči.

Sonce treba je sejati,
z naravo lepo ravnati ...

Neja Majcenovič, 7. a

MLADOST JE NAJLEPŠI ČAS ...

MLADOST

Je čas, ki ga moraš izkoristiti.
Ko si velik, na njega pomisliti.
Čakaš in čakaš,
da boš dozorel,
da boš zablestel.
Čez čas se bo veliko pozabilo,
a ti bo vseeno nekaj pomenilo.
Hotel boš oditi nazaj,
a boš tukaj in zdaj.

Tadej Čuš, 7. a

PESEM

Ko smo še mladi,
vse je lepo,
srečo izražamo s pesmijo.

Pesmi so vesele, žalostne,
ljubeče, kričeče,
a vse prinašajo valove sreče.

Življenje je darilo,
Sonce je bog,
s pesmijo spnemo v prelepi ju krog.

Pesem - toplota, prekrasna lepota!
Brez nje zagrenjeni bi bili ljudje,
zato biti brez pesmi nihče ne sme.

Miha Vaupotič, 7. a

MLADOST

Mladost je obdobje,
v katerem je potrebno zaživeti,
se iz temnih kotov žalosti odpreti.

Ko si mlad,
se je vsak dan treba imeti rad.
Starševske roke lahko razpreš,
vrata v širni svet odpreš.

Če so starši kdaj nadležni,
so zaradi nežnosti in ljubezni.

Vsak dan bodi to,
kar si,
četudi drugačen.
To pač si ti.

Mladosti nima smisla takoj prerasti,
saj dobro se je zabavati
in kdaj z drevesa pasti.

Neja Vogrinc, 7. a

FILIP VAUPOTIČ, 3. a

KO NAS OBIŠČE SREČA ...

SREČA IN PRIJATELJI

Sreča se začne ob nekom,
ki ga imaš rad.
Sreča te obdari vsakič,
ko se zgodi nekaj lepega.

Sreča je nekaj neverjetnega.
Prava sreča se zgodi malokrat.
Srečo je treba iskati,
pravo srečo je težko poiskati.
Pravo srečo najdeš pri prijateljih,
ker oni so tisto pravo.

Lea Fekonja, 7. a

SREČA

Zame je sreča takrat,
ko sem sam doma.
Takrat lahko počnem, kar hočem,
nikoli ne jočem.
Sreča je takrat,
ko grem na morje.
Takrat sem res dobre volje.
Jaz doma bom ostal
in v življenju nekaj postal.
Takrat bom srečen.

Patrik Cvetko Vindiš, 7. a

SREČA NASMEH NA OBRAZ NASLIKA

Če globoko vase pogledam
in mislim na lepe stvari,
se mi obraz razveseli.
Ko mislim na mojo družino,
na vse ljubeče ljudi,
mi od ljubezni in sreče
solza po licu spolzi.
Sonce v meni prepeva
in radost se veselo smeji,
poljubom za lahko noč
se ne odrekam
in zjutraj družini
v objem pridrvim.
»Darila je treba ceniti,«
mi mami vedno govori,
ker zanja se je treba truditi,
jih v ljubezni gojiti.

Neja Majcenovič, 7. a

MARUŠA JUROVIČ, 3. a

VREDNO JE ŽIVETI ...

ŽIVLJENJE

Ceni in spoštuj življenje.
Ne pričakuj ga kar tako.
Marsikomu ni dano to zlato.

Ne reci, da nimaš sreče.
Srečo imaš, ker živiš.
Ne reci, da hudo ti je,
ker ne veš, kako boli.

Ceni in spoštuj ljudi,
ki prijaznost ponujajo ti.

Pomagaj in spoštuj.
Uboge in osamljene,
kajti ne veš,
kdaj boš ti med njimi.

Ceni in spoštuj življenje,
ker drugo ti dano ni.

Rada te imam, življenje!

Pia Lobenwein, 8. b

ŽIVLJENJE

V življenju se ti zgodi
veliko lepih, a tudi slabih reči.
A slabe moraš pozabiti,
in se dobrim prepustiti.

Življenje spoštuj,
kajti ko ga izgubiš,
več ne živiš.
Nekomu tam daleč slabo se godi,
zato bi bil rad ti.

Nikar ne reci,
da nimaš vsega.
Kaj je vrednejše od sreče in ljubezni?
Ko ti bo hudo,
se spomni, kako je lahko lepo.

Ceni življenje zdaj.
Na slabe stvari ne misli.
Misli na ponujene stvari,
kot je sonce vsem nam.

Kaja Gojkošek, 8. b

ŽIVLJENJE

Življenje je kakor reka,
tok nosi te naprej,
lahko se mu upiraš,
lahko se mu prepustiš,
a če preveč hitiš,
v njem se izgubiš.

Življenje prehitro se konča,
zato ga živi, kot se le da.
Priložnosti, ki jih zamudiš,
več nazaj ne dobiš.

Tako kot reka,
ki se zlije v morje,
naša duša gre v nebo,
zato uživaj v življenju,
dokler še lahko.

Nika Maroh, 8. a

ŽIVLJENJE

Življenjska pravljica se začne doma,
pod domačim nebom in maminim objemom.
Življenje je lepo, polno pustolovščin.
Izkoristi ga!
Ljubezen življenja bo že prišla,
zato hodi z dvignjeno glavo,
da ne bo odšla.

Nika Božičko, 8. b

ROK BEDENIK, 3. b

ŽIVLJENJE

Življenje se ti hitro lahko obrne na glavo,
še posebej, ko imaš vse za zabavo.

Ne pusti, da lenoba, zlo
v tvoje življenje bi prišlo.

Življenje to
bo kot sonce hitro zašlo.

Z življenjem je treba ravnati lepo,
da se velika priložnost ponudila bo.

Jan Vindiš, 8. a

Življenje je ljubezen in ljubezen je življenje.
Z ljubeznijo ustvarimo življenje in ko živimo, ljubimo.
Življenje moramo ceniti, ker imamo samo enega.
Življenje je krhko in ga lahko hitro izgubimo.

Jure Gerečnik, 8. b

Življenje je dano vsem, je velik preizkus, je reka,
je pot, po kateri hodiš.
Če naletiš na oviro, jo preskočiš ali obideš.

Ema Hvalec, 8. a

Življenje je pot, ki sama svoj konec izbere.
Življenje je čas, ki prehitro mine.
Življenje je igra, v kateri odločaš, kako boš igral.
Življenje je predragoceno, da bi ga zapravili.
Življenje je potovanje skozi vrsto občutkov,
dogodkov in dosežkov.
Sam izbiraš, katero pot boš ubral
in kako boš preživel to potovanje.
Življenje so sanje, ki jih lahko uresničiš.

Nika Maroh, 8. a

NEJA MAJCENOVICH, 7. a

Življenje je krog vsakogar. To je krog življenja.
Življenje je neskončno veliko modro morje, vendar se tudi to nenadoma konča.
Življenje je odprta knjiga, ki jo piše vsak sam.
Življenje je polno sreče, ljubezni pa tudi žalosti in nesreče.
Življenje je kot veliko mogočno drevo.
Vsak list šteje leto našega življenja.
A tako kot vse živo tudi to drevo enkrat pade.

Kaja Gojkošek, 8. b

Življenje ima veliko težkih ovir;
pazi, da te ne ustavijo na poti.
Življenje ima veliko poti;
pazi, da ne zaideš na slabe.

Jan Vindiš, 8. a

Življenje je pustolovščina, polna adrenalina.
Življenje je darilo, ki ga dobi vsak.
Za nekatere je lepo, polno presenečenj,
za nekatere malo manj.
Življenje je potovanje,
ki se konča lepo kot v pravljici,
ali pa je polno trpljenja.

Nika Božičko, 8. b

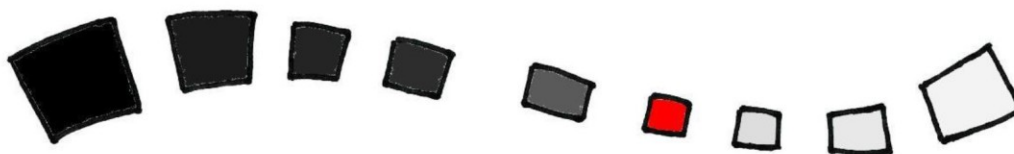
LINA MURŠEC, 3. b

Življenje ni pravično, a je vseeno lepo.
Življenje je smisel prijateljstva, družine in ljubezni.
Življenje je včasih veselo, včasih žalostno, a vedno takšno, kot mora biti.

Pia Lobenwein, 8. b

Življenje je lahko lepo ali grdo, prijetno ali neprijetno, sladko ali grenko ...
Življenje je samo eno in ni 'popravca'.
Življenje je kratko, zato pazi na njegovo uro in glej na kulturo!
Življenje je tvoje, zato si sam ustvarjaj prihodnost.
V življenju so slabi in dobri ljudje – presoditi jih moraš sam.
Življenje je lepše s prijatelji, z družino, ljubeznijo ...

Tomaž Šešo Zafošnik, 8. b

ŽIVLJENJE

Življenje.
Življenje je sladko,
če ga živiš.
Preprosto.
Kar daš, to dobiš.
Če hočeš priti do zelenega cilja,
se je treba boriti,
ne samo doma počiti.
Vse se da doseči,
če se hoče.

Blaž Pišek, 7. a

NAGUBANO ŽIVLJENJE

Hišni prag je premražen,
starec v hiši je zgrožen.
Tiho razmišlja in se ne gane,
bolijo ga notranje srčne rane.

Vzpenja se po težki poti,
spomni se na dve siroti.
Pa ni jima kosa kruha dal,
ki ga v sosednji pekarni veliko je bilo.
Ljubil je svoje življenje,
a tako je pač »šlo«.

Spominjal se je mame in očeta,
ko je dopolnil štiri leta.
S trdo roko so ga vzgojili,
a on kot človek danes ljubi.

In šel je svojo pot.
Življenja mu je malo žal,
zdaj na leseni stopnici je stal
in svojin otrokom o tem pripovedoval.

Tukaj končalo se mu bo življenje ...

Mia Domajnko, 7. a

ŽIVLJENJE

Človek, življenje imaš samo eno.
Zato ga izkoristi.
Računalnike in telefone pospravi,
pojdi ven in se tam igray.
Izkoristi vsako minuto, vsako sekundo.
Kar sedaj počneš,
ne boš mogel nikoli več.

Larisa Stjepič, 7. a

ŽIVLJENJE

Skozi življenje stopam.
Včasih hitro, včasih počasi.
V njem vsak dan doživim
novo pravljico.
V njem diham, opazujem, čutim.
Spopadam se z raznimi,
novimi stvarmi.
Počasi se vzpenjam
do velikih ciljev,
ki si jih zastavljam.
Obožujem sonce,
kadar lepo sije;
sneg, ki belo pada na tla.
Sovražim dež, strele in grom,
ki mi vse načrte pokvari.
Ja, to je življenje.

Valentina Turk, 7. a

NAJ DOŽIVETJA ...

MOJ SUPER DAN

Pred dvema in pol letoma je na svet pokukal Janez Jure, moj mlajši bratec. Bila sem vesela ter ponosna, da sem že tretjič postala starejša sestra in zato bom ta super dan delila z vami.

Bila je sredo, 17. 2. 2016. Zame se je začela kot čisto običajen dan, ko me je naenkrat zbudil oče in rekel: »Hitro, punce! Oblecite se in gremo v porodnišnico na Ptuj.« Izbuljile smo oči. Nismo vedele, ali smo prav slišale; v PORODNIŠNICO? Bile smo prepričane, da gre za šalo. Sicer je bila mami že zelo okrogla, vendar je imela rok komaj 29. februarja. Sestri sta preiskali celo hišo in ugotovile smo, da govori resnico. Kljub utrujenosti sem se takoj oblekla in polna veselja in vznemirjenja odšla v avto. Med vožnjo smo očeta zasliševale s temi in onimi vprašanji; je bratec ali sestra, kako mu bo ime, kdaj se je rodil, kako je mami ... in sama podobna vprašanja. Prispeli smo. Odšli smo do sobe in ko smo vstopili, sem bila čisto iz sebe, na posteljici zraven mame je ležal v plenice zavit dojenček. Bil je 53 cm velik in 3950 g težek deček. Imel je okroglo glavico, zavihan nasek ter majhne ročice. Bil je najlepši dojenček, kar sem jih videla. Pogovarjala sem se z mamo, ki je bila rumeno – zelena v obraz. Nato je rekla: »Družina se nam je povečala in naš najmlajši član nima imena. Odločimo se!« Mami in Vera sta želeli, da bi bil Jure. Po stari tradiciji pa imamo vsi po dve imeni. Jaz in Liza sva zato želeli, da bi bil Janez. Žane, saj je bilo tako ime pradedku. Skoraj je prišlo do spora. Želela sem, da bi bil Janez. Ko se je v pogovor želel vključiti oče, pa je v sobo vstopila medicinska sestra. Želela je otrokovo ime. Rekli smo ji, če nam da minutko, da se odločimo in dogovorimo. »Zakaj ne bi bil Janez Jure?« je predlagal oče. Hitro smo sprejeli super odločitev in bratcu dali ime: Janez Jure. Medicinska sestra je zapisala in odšla. Kmalu zatem je bratec končno odprl oči in zajokal. Mama ga je previla in dovolila, da ga malo pestujemo. Jokal je in ko sem ga dobila jaz, je utihnil. Počutila sem se povišano, večvredno. Ponosna sem bila, ker sem dobila prvega bratca. Čas je kar bežal in ura je bila kmalu krepko čez devet. Poslovili smo se od mame in bratca ter odšli v šolo. Vstopila sem v razred ter rekla: »Se opravičujem za zamudo, bila sem v porodnišnici.« Učiteljica me ni slišala in še enkrat vprašala, kje sem bila. Povedala sem, da sem dobila bratca in ves razred mi je čestital. Od takrat naprej imam nekaj skrbi še z bratcem, ki kaka in lula v pleničke in ga je potrebno previjati. Vesela sem, da se je družina povečala in da sem dobila še eno malo »žverco.«

Rozalija Lia Muršec, 9. b

DOŽIVLJAJ IZ OTROŠTVA

Pred nekaj leti, ko smo z družino še živeli na Ptuj, se je pripetil dogodek, ki ga ne bom nikoli pozabila.

Nekega zimskega dne je pričelo snežiti. Z družino smo popoldne odšli ven. Nekaj časa smo se kepali, lovili, delali snežne angelčke, se smejali ...

Kmalu nas je mama poklicala h kosilu, ki je bilo odlično. Po kosilu smo počivali, spali in gledali televizor.

Končno smo bili dovolj spočiti, da smo lahko odšli ven na sneg. Z očetom in bratom smo se kepali. Zgradili smo tudi iglu, ki je na koncu bil videti fantastično.

Takoj ko je bil končan, ga je oče posnel. Medtem ko smo iglu gradili, nas je snemala mami.

Ko je bilo vse urejeno in ko smo izoblikovali še okna, smo se igrali igro Restavracija.

Jaz sem rekla, da mi je ime Anja in sem bila kuharica.

Ko sta oče in brat odšla, se mi je čez nekaj časa pridružila moja najboljša prijateljica Iva.

V igluju sva se smejala in zabavali. Ko je nastala tema, sva odšli k meni domov in si ogledali posnetke.

In iglu je ostal še dve zimski jutri.

Ta dogodek je eden mojih najlepših.

Sara Jambriško, 6. a

ENAJSTA ŠOLA

Pred enim letom, na začetku poletja, me je prijatelj Filip v šoli vprašal, ali bi šel z njim in njegovimi prijatelji na njihov skrivni "plac". Zdelo se mi je zanimivo in privolil sem.

Po pouku sem doma vzel daljnogled, pipec, vodo in telefon. S kolesom sem se odpeljal do križišča, kjer me je že čakal Filip s prijatelji. Pot smo nadaljevali mimo čistilne naprave ter sledili Polskavi, dokler nismo prišli do majhne jase ob vodi, ki jo je obdajalo nekaj dreves in grmovja. Vhod na jaso je bil vejnati obok, ki sta ga tvorili dve drevesi. Na sredini je bila v tleh izkopana, s kamni obdana luknja za ogenj. Jan, ki je bil najstarejši med nami, nama je s Filipom naročil, da s sekiro razcepiva nekaj kosov lesa na majhne dele. Poprijela sva za delo, medtem pa sta Luka in Jan poskušala polepšati vhod. Nato smo zakurili. Jan je prinesel vžigalnik ter majhne kockice, s katerimi zaneti ogenj. Eno je vrgel med les v ognjišču in zagorelo je. Za vsak slučaj smo imeli ob sebi še vedro z vodo iz Polskave. Kmalu potem sem moral s kolesom po Gala. Prinesel je ribiške palice. Ko sem ga pripeljal na "plac", je Jan ugotovil, da rabimo še vabo. Predlagal je koruzo iz konzerve, po katero naj bi šel v trgovino. Spomnil sem se, da jo imamo doma v shrambi. Zato sem skočil s kolesom še do doma. Vozil sem se sem ter tja. Ko sem končno ugodil vsem Janovim željam, sta šla z Galom loviti ribe v malo globlji del Polskave. Ko sta po dolgem času prišla nazaj, seveda nista prinesla ničesar. Odločili smo se, da se bomo počasi odpravili domov. Pogasili smo ogenj ter ga zakrili z zemljo.

Ko sem prišel domov, sem vse povedal očetu. Bil je vesel, da sem se končno začel igrati v naravi. Nauk te zgodbe je, da je do svežih rib najlažje priti v trgovini.

Tobija Lakić, 6. a

TABORJENJE

Ko sem bil star šest let, sva jeseni šla z atijem taborit v gozd. Mamica naju je pripeljala do roba gozda in šla sva na pohod. Ko sva hodila, sem kmalu postal lačen in odločila sva se za postanek za prigrizek.

Pot sva nadaljevala mimo vojaškega strelišča in opazil sem table: POZOR, STRELIŠČE. Hodila sva globlje in globlje v gozd. Pri potoku sva se ustavila in ati mi je iz veje naredil lok in puščico. Začela sva iskati mesto za prenočišče. Dolgo sva hodila po gozdni poti. Ker je bilo ob potoku preveč komarjev, sva se odločila, da splezava višje na hrib in si tam poiščeva primerno mesto za šotor. Na vrhu hriba

sva našla lep, položen del gozda. Očistila sva tla in postavila šotor. Našla sva kos podrtega drevesa in ga uporabila kot klopco. Ker je sonce že zahajalo, sva si morala hitro pripraviti večerjo. Na gozdnih tleh sva pripravila kurišče. Zakurila sva ogenj in ati je na njem iz sestavin, ki sva jih imela s sabo, skuhal krompirjevo omako. Pojedla sva ga s pravim taborniškim jedilnim priborom, ki je kot nekakšen švicarski nožek. Raztegne se v žlico, vilice, nož in še nekaj drugih pripomočkov. Za sladico sva jedla jagodno kremo iz vrečke. Začelo se je temniti in hitro sva šla v šotor. Ati mi je za lahko noč prebral zgodbico z naslovom Anton zna čarati. Potem sva se zavila v spalne vreče in se še malo pogovarjala. Nato sva šla spat.

Komaj sva malo zadremala, že sva se zbudila, ker nama je bilo na trdih gozdnih tleh zelo neudobno. Ob polnoči naju je zbudila še srna, ki je prišla čisto blizu šotora. Prestrašila se je, pobegnila in se med tekom močno drla. Zjutraj sva se zbudila že ob petih, ko se je začelo daniti. Za zajtrk sva jedla krekerje s pašteto. Nato sva pobrala vse stvari, pospravila šotor in počistila gozdna tla, tako da se sploh ni videlo, da sva tam taborila. Odpravila sva se na pohod nazaj proti parkirišču, kamor naju je prišla iskat mami.

Bilo je lepo, a še zmeraj raje spim v toplem objemu moje postelje.

Tobija Lakić, 6. a

NAJBOLJŠE DOŽIVETJE

Zjutraj se zbudim v nov dan, karseda pozno.

Bila sem zelo vesela, namreč bile so počitnice. Oblečem se in odidem v kuhinjo. Tam me že čaka mama. Pripravila mi je slasten zajtrk, nato je rekla: »Jutri pa šola, se veseliš?«

Sploh nisem pomislila nanjo, zato sem rekla: »Ja, ja, mami, dobra šola.«

A ona se ni zafrkavala.

Z zavestjo, da moram naslednji dan iti v šolo, sem hotela storiti nekaj najboljšega doslej. Premišljevala sem in premišljevala, a se nisem ničesar spomnila.

Bil je en sam dolgčas.

In nato sem se domislila, da bi lahko šli v lunapark. Mami se povedala zamisel. Zdela se mi je dobre volje. Mogoče zato, ker bom naslednji dan šla v šolo in ne bo toliko skrbi z menoj. Nikoli ne veš.

Že mora biti tako.

No, odšla sem do mame in ji povedala, česa si želim. V tistem trenutku, ko je izrekla magično besedo privolitve, sem skoraj ponorela od veselja. Odšli bomo torej v lunapark, ki se je odprl ravno prejšnji teden! Bila sem vzneta in komaj sem čakala, da ura odbije pet. In končno je.

Oblekla sem lepo obleko z rožami.

Lunapark je bil nabito poln. Skoraj smo ostali brez vstopnic.

Najprej sem hotela iti na veliko vrteče se kolo. Gledala sem naokoli, da bi videla katero od mojih sošolk. Zaenkrat ni bilo nobene.

Ko se je končala dolga vrsta pred menoj, sem končno zagledala majhno roza rumeno kabinico, v katero sem vstopila. Rekla sem si: »Tako, zdaj ni več poti nazaj.«

Bilo me je namreč malo strah. A sem vožnjo preživela. Ravno kar sem prišla s kolesa, ko sem kakšnih pet metrov pred sabo zagledala sošolko.

Takoj sem ji na ves glas zaklicala: »Neja, Neja, tukaj sem!«

Stekli sva si v objem. Skupaj sva odšli še na tisoče skupnih voženj. Najedli sva se slanih kokic. Ko smo se vrnili domov, sem v svoji sobi razmišljala: »Svojega poletja ne bi mogla preživeti bolje.« Zadnji dan počitnic sem se družila s prijateljico in z družino in tako sem ugotovila, da je nepozabne trenutke treba deliti z nekom, ki ga imaš rad.

Mia Domajnko, 7. a

STRAH

»Hana, pazi!« se je iz daljave zaslišal glasen klic.

»Na pomoč!« zakriči Hana ...

Vsi na pomolu obstanemo kot kipi ...

No, le kaj se je zgodilo?

Torej, vse se je začelo to poletje. Bilo je konec pouka in nastopil je čas za zaslužene, pričakovane počitnice.

S prijateljico se skupaj pripravljava na oddih. Do sedaj še nikoli nisva šli na morje, ker Hana ne zna plavati! Že od mladih nog jo že samo misel na morje plaši. Sovraži pesek, plažo; to, da je morje slano ... Od vseh negativnih stvari ji je vsaj všeč sladoled.

Prejšnje leto sva odšli v hribe. No, vsaj kravo sem se naučila molsti.

To leto pa bova odšli na morje! Pa če ji je to všeč ali ne. Sita sem trave in molzenja krav ter dolgih predavanj o nastanku prve lesene žlice. Hočem sonce in morje! Hano bom za vsako ceno naučila plavati.

Skratka, napočil je vikend. Priznati moram, strah me je bilo, kaj bo rekla po tem, ko ji povem, kam greva na počitnice. Do nje se odpravim s kolesom in ko ji vse veselo obrazložim, izbruhne.

»A si ti zmešana?! Jaz ostajam doma na svoji topli udobni sedežni!« se razburi.

»Ni šans, ne grem in pika!« nadaljuje.

Seveda mi jo uspe prepričati z lepim pogledom in z nekaj lepimi besedami.

Po nekaj dnevih njenega stokanja, nakupovanja in pakiranja smo krenili na pot.

Prispemo, se nastanimo. Hana seveda stoka in se kuja, a prepričana sem, da bo uživala.

Ko se odpravimo na plažo, moram nositi vse sama. Odpravim se na pomol, Hana se kremži in opazuje. Po nekaj minutah pristopi do mene in začne jamrati. Jaz se ravno ne zmenim za to, ker vem, da bo morje sčasoma vzljubila.

Na pomolu se je prerivalo veliko otrok in potem opazim.

»Hana, pazi!« ji zakričim. Nekdo od otrok jo sunkovito potisne v vodo.

»Štrbunk!« se zasliši.

»Na pomoč!« povzdigne glas ob padanju v vodo. Ni bilo globoko, zato sem pristopila do nje in ji pomagala.

Vse ji je postajalo vedno bolj všeč. Samo morska trava ji ni bila preveč ljuba. Četudi je samo sedela ob vodi in vanjo namakala noge, sva se zabavali.

Tudi počasi se daleč pride.

Tia Jančič, 7. a

REŠIMO SVET ...

NAGRAJENA PESEM NARAVA IN MI VSI

Zakaj ne smemo v naravo vreči tetrapaka?
Ker ji to škodi in je velika napaka.
Gozd je srečna velikost, ki jo ima narava.
In njena ljubezen do gozda ni naprava.
Gozd so drevesa, listje, gobe, rastline in trava.
Živali je treba spoštovati, biti ljubezniv in z njimi lepo ravnati!
Tistega, ki ima živali rad, ga moramo spoznati.
Veliko se govori, da nas je telefon zasvojil in še druge elektronske naprave.
Bolje bi bilo, da zunaj izkoristimo lep čas narave.
Z naravo je treba lepo ravnati, je ne onesnaževati in jo negovati.
Narava so rože, sonce in oblaki.
To, kar nam narava lahko da, moramo spoštovati.
Kaj pa smeti?
Toliko jih je, da naokrog že vse smrdi.
Ne samo, da smrdi, veliki kupi smeti nam povzročajo že hude skrbi!
Spoznati moramo, da elektronske naprave, smeti, nevarne snovi in tetrapak
lahko povzročijo ogromno napak.
Bodi junak, ne se s telefonom bahati, z naravo lepo ravnati!
In tako boš tudi postal zelo bogat.

Arandjela Horvat, 4. b

NIKAR NE HITITE!

Kako se danes človeštvo spreminja!
Imamo tehnologijo, letala in vlake,
a svet nas na nekaj opominja.

Daje nam jasne znake,
da bo življenje umrlo
in svet bo rezultat človekove napake.

Mnoga drevesa v Braziliji gorijo,
a ljudi to očitno ne zanima,
ko z baklami okoli gozda norijo.

Predsednik jim samo kima.
Kjer danes raste prečudoviti gozd,
bo jutri kraj pepela in dima.

Kaj bomo brez elektrike?
Kaj nam bo prevroč planet?
Človeštvo bo padlo v svet panike
in se spopadlo z ostanki napak.

Blaž Bogdan, 9. b

PLANET

Človek želi si tisoč stvari.
Pa smo se že vprašali,
česa si naš planet želi?
Dan in noč naravo onesnažujemo
in jo s tem uničujemo.

Nekdaj je planet bil prečudovit,
vendar se je močno spremenil.

Le kaj naj storimo,
da planet naš rešimo?

Zakaj ne bi skupaj stopili
in ga rešili?

Zato rešimo planet zdaj.
Dokler še lahko,
preden nam bo zadnjič pomahal v slovo.

Kaja Gojkošek, 8. b

ZOJA IVANČIČ, 3. a

NAGRAJENA PESEM REŠIMO SVET

Čas teče,
ura tiktaka,
vse se premika,
vsem se mudi.
A ura enakomerno teče,
hitenje ustvarjamo mi.

Tehnologija se izboljšuje,
to je dobro in prav,
a naravo nam onesnažuje,
kar pa ni dobro in ne prav.

Planet se segreva,
ledeniki se topijo,
morje se dviga,
otoki se gubijo.

Hitenje prevzema celoten planet,
hitro premika se naš svet.
Dobri ukrepi se slabo vršijo,
čeprav v teoriji lepo zvenijo.

Sočlovek izginja,
odnosi bledijo,
ljudi skrbi le zase,
denar si želijo.

Planet izgublja barvo,
odhaja v sivino.

Dajmo mu moč,
da se otrese sivine,
v barvah zaživi v višine.

Rozalija Lia Muršec, 9. b

POSKRBIMO ZA NAŠ SVET ...

ZEMLJA TRPI

Zemlja, o Zemlja!
Ko bi le mi te poslušali,
ko govorila si nam
o propadu človeštva!
A te nismo.
Odpusti nam!

Zemlja, trpiš
od vseh teh smeti,
ki jih nate mečemo mi.
Zakaj smo mislili,
da ti nič ni?

Nočem oditi na Mars.
Le zakaj bi?
Hočem živeti na tebi,
draga Zemlja!
Od tvojih lepot mi srce zadrhti.

Zemlja, o Zemlja!
Ko bi te le poslušali bili!

Žan Kmetec Žökš, 6. a

IZPUŠNI PLIN

Izpušni plin,
ti pobalin!
Zakaj podnebje uničuješ?
Zakaj nam življenje otežuješ?

Izpušni plin,
ti pobalin!
Zakaj življenje nam greniš,
ko nam podnebje spremeniš?

Izpušni plin,
ti pobalin!
Zakaj oblake dima v višave dvigaš?
Zaradi tebe je zima brez snega,
pusta in siva.

Izpušni plin,
ti pobalin!
Odidi z našega planeta!
Upam, da ko te ne bo,
prišla bodo boljša leta.

Tobija Lakič, 6. a

ONESNAŽEVANJE PLANETA

Začenjajo podnebne se spremembe,
ki vsekakor vredne so omembe,
kajti v Evropi snega ni,
Avstralija z ognjem se bori.
Te stvari moramo omejiti,
temperature ne smejo previsoko 'iti'.
Odpadke je treba zmanjševati,
ozonski plašč pokrpati.
Tako Sonce ne bo moglo blizu priti
in nas z žarki svojimi ubiti.

Mars ni naša zadnja rešitev,
a je pozitivna pridobitev.
Popraviti takoj moramo napake – zdaj
in rešiti svoj rodni kraj.
Pogasiti moramo sveta požar
in pozabiti na denar.
A Zemlja ne bo večno čakala,
kmalu nam bo vetra dala.
Dokončati moramo vse te stvari,
da Zemlja nas ne zapusti.

Rozalija Lia Muršec, 9. b

NAŠ SVET

Zemlja je v sivem oblaku.
Zaščitimo jo,
da bo vidna v mraku.

Imamo dimnike in tovarne,
ki onesnažujejo lepe bele oblake.

Naša Zemlja trpi in se muči,
ko dobiva nove, umazane smeti.

Sekamo drevesa in gozdove,
zrak je onesnažen.

A drevesa na srečo pomagajo.

Kaj bo, ko jih več ne bo?
Ali bo vse v redu ali ne bo?

Takšna je Zemlja sedaj,
potrudimo se,
da bo lepa kot raj.

Razmišljajmo EKO!

Mia Topolovec, 5. b

ALJA LENDERO, 6. b

ZEMLJE NE DAMO

Zemlja nam da vse,
kar ima.
Mi pa njej nič
in to vsakič.

A le na Zemlji lahko živimo,
saj tu vse dobimo.
Celotno jo prepotujemo,
Mars le v mislih obiskujemo.

Zemlja je lepa in okrogla,
je naša čarobna krogla,
polna življenja in uničenja.

Mars nam ni znan,
zato Zemlje ne dajmo stran,
a tovarne, ki puhajo pline
povzročajo nevarne klime.

Ema Rakovič, 5. a

ONESNAŽENA ZEMLJA

Onesnažena Zemlja!
V težavah smo vsi!
Ločujmo odpadke,
da se hudo nam ne zgodi!

Živali poginjajo,
drevesa se rušijo,
oblaki pa jočejo,
ker ne zmorejo več.

Varujmo naš svet!
Varujmo naš planet,
ker brez njega ne gre živeti!

Lenja Ripak, 6. a

STOPIMO SKUPAJ!

Hej,
se tudi tebi zdi,
da je naš planet bolan?
Da ima v sebi plastike preveč,
ki mora oditi stran?

Med ljudmi in naravo sožitja več ni,
prijateljstvo odšlo je drugam.

Jablani pobereмо sadove vse,
pa nič ne dobi nazaj,
trta trudi se leto in dan,
da grozdje na njej dozori,
a človek pobere plodove vse,
pa ona nič ne dobi.

Kaj če jutri bo konec sveta?
In nas, ljudi, več ne bo?
Kaj če jutri asteroid prihiti
in z njim umremo mi vsi?

Ko ljudje onesnažujemo naravo,
Zemljo to grozno boli.
Zato jo rad imej, je ne podcenjuj
in na svetu bo spet lepo.

Neja Majcenovič, 7. a

TLA

Le kaj na svetu je pod nami?
Le kaj je ta stik s svetom in nogami?
To so seveda naša tla,
ki držijo nas močno,
da ne pademo z neba.

A tla imajo tri strahove,
verjamejo v nočne duhove.

Prvi strah so visoke pete.
Ta zvok, tako visok,
da ušesa bolijo!
Cele noči tla ne spijo.

Drugi strah so bose noge.
Le kdo bi lahko živel s tem?
Če mene vprašate ...
Iskreno – ne vem.

Laminat se najbolj vode boji,
saj zaradi nje hribček dobi.

Če želite dolgo na tleh stati,
jih morate pravilno varovati.
Varujmo svet, ki leži pod nami,
vsak dan nas pred mogočnim vesoljem brani.

Neja Vogrinc, 7. a

SKUPAJ Z NARAVO

Zemlja je nekoč bila zelena,
zdaj je v naše želje spremenjena.
Pred časi se je industrija razvila,
travnike in gozdove v tovarne spremenila.
Ko industrija je zacvetela,
je polja in travo čisto požela.

Zdaj na Antarktiki led se topi.
Ljudje, odprimo oči!
Le kaj se z našo Zemljo godi?

Takoj je potrebno rešiti planet,
da zelen in miren bo spet naš svet.
Očistiti moramo naše gozdove,
zaščititi drevesa in njihove plodove.

Ta svet naj še dolgo ostane,
ne dovolimo prihodnosti neznane.
Zato stopimo skupaj za ta naš planet,
da lepši bo jutri naš svet!

Neja Vogrinc, 7. a

GOZD

V naravi je doma,
sam živeti zna.

A to mu več ne gre,
ker onesnažen je.

Mati Narava tega popraviti ne zna,
saj tudi ona umazana je vsa.

Joj, kaj šele oče Zrak!
Bratec Oblaček umazan je vsak.

Pa ne da se umivali ne bi,
to je zaradi nas, ljudi.

Grozni smo zmaji,
zmaji Tolovaji, ki onesnažujemo svet.

Dajmo, zberimo moči,
da gozdna družina spet zaživi!

Elizabeta Liza Muršec, 6. a

ŽIVLJENJE ...

Življenje je živalim včasih trpljenje,
saj smeti jedo,
ki jih odvržene v gozdovih najdejo.

To počnemo mi, ljudje.

Narava sama ne ubija,
trpljenje pa od nas vpija,
tudi kisika več ne bo,
življenja na Zemlji prav tako.

Le kje bo vse to,
ko življenja več ne bo?

Življenje je treba živeti,
nič več trpeti,
smeti je treba v koš zadeti.

Elizabeta Liza Muršec, 6. a

VALENTINOVO ...

DAN ZALJUBLJENIH

To je dan vseh,
ki hodijo z ljubljenimi po poteh
in živijo v svojem svetu,
kjer je lepše kot na tem planetu.

Zaljubljen biti je lepo,
zato tudi je valentinovo,
da podaš ljubljenemu roko
in da ve, da ga imaš rad – zelo.

Zakleneta se v čaroben krog,
ki se vrti naokrog,
drug drugemu sta vdana,
ne zgodi se nobena rana.

Takrat se ptički ženijo,
svojo ljubezen 'sklenijo'.
Že babica je tako govorila,
se v dedkov objem zavila.

Živa Gabrovec, 9. b

Prišel je čas zaljubljenih
in prav tako vseh ljubljenih.
Ljubezen odela je naš svet
in ta se takoj zdi lep.
Zaljubljen biti je lepo,
še posebej, če ljubljene vrača ti to.

Nika Lozinšek, 9. b

Ptice žvrgolijo,
ljubezni se veselijo.
Fantje kupujejo čokolada,
da bi jih punce imele rade.
Ljubezen v zraku se vrtil,
nikogar takrat ne izpusti.
Ljubili se bomo Zemljani vsi,
ker valentinovo k nam hiti.

V ljubezen odet bo svet,
od ljubezni bo kak par zadet,
Kupidove puščice bodo letele,
vse samske duše zadele.

Rozalija Lia Muršec, 9. b

Ljubezen žari.

V meni si ti,
vidiš le moje oči,
to ti srce govori.

Ljubezen je lahko lepa ali slepa.
Tudi z bolečinami obdana,
v srcu globoka rana.

Povej osebi,
kar čutiš ti,
dokler prepozno ni,
da dan ne preide v noč
in roža oveni.

Nea Zajc, 9. a

ZA TEBE

Ti si zabava,
ti si pogum,
ti si ljubezen!
Rada te imam, ljubezen moja.
Zakaj odhajaš proč?
Vrni se nazaj.
Ko odhajaš,
spominjam se vseh lepih reči
in srce mi gori.
Hočem te nazaj!

Julija Bek, 3. c

LJUBEZEN

Včasih sladka, včasih grenka,
darilo, ki bi ga radi vsi.
Ja to je to, to je ljubezen,
ki nas spremlja vse življenje.

Je radost in veselje,
smeh in jok,
ko se izgubiš,
v njej najdeš pravo pot.

Za ljubezen potrebna sta dva,
dva pogumna, dva romantika,
ki znala pomagati bi drug drugemu,
ko v težavah znašla bi se.

Valentina Turk, 7. a

SVET ZATE

Ko objamem te,
srečna sem zelo
in zazdi se mi,
da se planet noro vrti.

Skupaj imava moči,
da cel svet zažari.

A ko našla bova svet,
ki namenjen je tebi,
odšla bova tja,
kjer življenje se ne konča.

Stela Voglar, 3. c

LJUBEZEN

Ko objamem te,
se mi zazdi,
da hodim po nebu in po mavrici.

Na ustih nasmeh,
rdeča so lička
in zdi se mi,
da ves čas slišim peti ptička.

Prepih v glavi bo večer,
a jaz sem srečen!

Luka Kosi in Tia Zernec, 3. c

S TEBOJ

Jaz, ti, midva, mi,
vsak si svoje sreče želi.
Ali v kiticah ali v verzih,
vsaj to vseeno ni.

Ko sem s teboj,
sreča v meni se razcveti
in v vseh temačnih kotih
v meni sonce zažari.

S tabo
mi dolgčas ni,
to vedo že vsi.
Saj skrivnost to več ni.

Alja Lendero, 6. b

LJUBEZEN NA ODRU ...

Besedilo se pripravlja na uprizoritev v ljubljanski Drami.

MATEJ IN ANA

MATEJ (15- letni glasbenik, ki ima svoj prvi koncert v Tivoliju. Pri zadnji pesmi povabi na oder eno izmed deklet, kateri poje pesem *You're the one*.)

ANA (14- letna srečnica, ki jo Matej povabi na oder. Ana je zaljubljena v Mateja in je presrečna, da jo je povabil na oder.)

TADEJ (Matejev oče in njegov menedžer. Organizira mu nastope in ga spodbuja. Tudi sam je glasbenik in kitarist.)

LEA (Anina najboljša prijateljica. Tudi ona je zaljubljena v Mateja in Ani zavida, da je šla na oder.)

Matej je oznanil, da je na vrsti njegova zadnja pesem, pri kateri bo eno izmed deklet povabil na oder in ji zapel pesem. Matej izbere Ano in se zaljubi vanjo.

MATEJ: Kako ti je ime?

ANA: Ana. *(sramežljivo in v solzah sreče, nato jo Matej objame)*

MATEJ *(v objemu ji šepne na uho)*: Po koncu koncerta ostani v dvorani. *(začne peti)*

Ana gre z odra in malce zmedeno obstoji, Matej se medtem zahvali in množica začne ploskati, ko odhaja z odra. Ani ne grejo iz glave Matejeve besede. Ne ve točno, kaj naj bi pomenile, a ve, da mora ostati v dvorani. Matej odide z odra in očku pove, da bo eno izmed deklet ostalo v dvorani.

LEA: Greva?

ANA: Kar pojdi, jaz bom še malo ostala.

LEA: V redu je, bom ostala s tabo, ne mudi se mi.

ANA: Ne, ne, ni treba, lahko greš.

LEA: Prav, se vidiva jutri.

Lea odide in prav tako vse ostale punce razen Ane. Ana se počuti nelagodno, ko ostane sama sredi velike tivolske dvorane. Naenkrat se prikaže Matej s kitaro v rokah in res poje samo njej. Ana je zmedena in ne ve, ali so to le sanje ali se to res dogaja njej. Matej gre počasi proti njej in jo gleda z njegovimi sinje modrimi očmi.

MATEJ: Ne glej me tako prestrašeno.

ANA: Jaz sanjam? *(malce negotovo)*

MATEJ: *(jo objame)* Niso sanje, ampak si res najlepše dekle na celem svetu. Nikoli še nisem videl nikogar lepšega.

ANA: Omg. Meni se blede. *(napol v joku sreče)*

MATEJ: Zakaj bi se ti? Pogovarjaš se s fantom, ki igra na kitaro.

ANA: Ti pa fant, ki igra na kitaro, se ne moreta primerjati. Ti si Matej Soršak, najlepši in najboljši glasbenik v Sloveniji, si zvezda, osvajalec src vseh deklet ... *(Matej ji da prst na usta)*

MATEJ: Pretiravaš, *(obriše ji solzo)* sem le fant, ki rad poje in igra na kitaro. In se je zaljubil v Ano, ki je sploh ne pozna, a mu ni mar.

ANA: Lažeš. Kdo bi se sploh zaljubil vame?

MATEJ: Jaz! Bi bila moja punca?

ANA: Saj me sploh ne poznaš.

MATEJ: Dovolj mi je, da vem, da si Ana in da si najlepše dekle na svetu.

ANA: Ne, nisem.

MATEJ: Ja, si. Torej, bi bila moja punca?

ANA: Ja?*(negotovo)*

(Matej jo poljubi in objame)

ANA: Moram iti. Lea me čaka, tebe pa na stotine punc, ki bi rade tvoj avtogram.*(se odpravi)*

MATEJ: *(jo ujame za roko in povleče v objem)* Ni mi mar za vse tiste punce, želim si samo tebe.

ANA: Rada bi ostala, a res moram oditi. *(gre proti vratom dvorane)*

MATEJ: *(obstane na mestu)* Daj mi vsaj telefonsko al' pa »insta«.

ANA: anek.1211 *(odide)*

Lea še ni odšla, čaka v vrsti za avtogram. Ko vidi Ano, ki je prišla iz dvorane, gre k njej.

LEA: Srečka, na oder si lahko šla. Jaz bi tudi rada, da bi Matej pel meni.

ANA: Saj ni pel samo meni.

LEA: Ja, je. Gledal te je, kot bi te želel vsrkati z očmi.

ANA: Vsako bi gledal tako.

LEA: No ja, mogoče imaš prav. Veš, malo ti zavidam, ker ni povabil mene, pa sem stala čisto zraven tebe.

ANA: Nisem jaz tisti, ki je izbiral. Greva v vrsto.

Postavita se v vrsto. Matej se že podpisuje. Lea in Ana čakata v vrsti. Kmalu bosta na vrsti.

LEA: Se lahko fotkam s tabo?!

MATEJ: Seveda. *(Ana ju fotografira)*

ANA: *(Lei tiše in ji preda telefon)* Slikaj naju.

Ana se postavi zraven Mateja. Okrog stoji veliko deklet, ampak Matej jo vseeno objame okrog pasu in jo poljubi na lice. Lei skoraj pade telefon z rok. Ana pa se poskusi izmuzniti. Spusti jo in Ana vzame Lei telefon in jo povleče stran od množice do klopi.

LEA: *(zmedeno)* Kaj pa je bilo toooo?

ANA: Ne vem.

LEA: Mi česa nisi povedala?

ANA: *(dvigne roke v znak nedolžnosti)*

LEA: Anaa!! Kaj se je dogajalo v dvorani in zakaj si tako pozno prišla ven? *(radovedno)*

ANA: *(sramežljivo se muza)*

LEA: Ne reci mi, da sta skupaj?

ANA: Mhm ...

LEA: Lažeš! Vse mi povej!

ANA: Ko me je poklical na oder in me objel, mi je na uho zašepetal, da naj, ko se koncert konča, ostanem v dvorani. Rekla sem ti, da bom še malo ostala in ti si skupaj z ostalimi počasi šla ven. Kako minuto sem bila sama v dvorani, potem pa se je prikazal s kitaro in mi pel, samo meni. Sploh ne vem, mislim, da sem sanjala. Večkrat mi je rekel, da niso sanje. Rekel je, da sem najlepše dekle na svetu ...

LEA: In kaj si rekla ti?

ANA: Da laže in kdo bi se sploh zaljubil vame.

LEA: In kaj ti je rekel?

ANA: Da on ne laže in potem me je vprašal, ali bi bila njegova punca.

LEA: In kaj si rekla???

ANA: *(nekaj časa molči)* Ja?

LEA: Zakaj mi nisi takoj povedala? *(narejeno ježno)* In kaj je storil potem??

ANA: Mmm ... *(se namuzne)* Poljubil me je in objel.

LEA: Omg, omg, se to res dogaja?? Moja najboljša prijateljica je punca Mateja Sorška. Omg!

ANA: Jaz še zdaj ne verjamem, da se to dogaja.

LEA: Poljubil te je pred vsemi oboževalkami. To se dogaja!

ANA: In kaj naj zdaj?

LEA: Ana, hodiš z najbolj kul človekom, kaj bi še rada?

ANA: Ne veeem, čudno je.

Matej je zaskrbljen zaradi Aninega odziva ob fotografiranju. Odide k očetu.

MATEJ: Takoj pridem, samo pet minut.

TADEJ: Pazi nase, veliko deklet je tukaj.

Matej poišče pullover in si povezne kapuco čez glavo ter se odpravi iskat Ano. Uspe mu priti mimo množice, neopazno. Hitro zagleda Ano in steče k njej in Lei. Lea je navdušena.

MATEJ: Ana! Tu si.

ANA: Ja, kam pa bi šla?

MATEJ: Ne vem, takoj si z njo *(pokaže na Leo)* zbežala.

ANA: Nisem zbežala. In to je Lea, moja najboljša prijateljica.

LEA: Hej!

MATEJ: Zdravo! *(obrne se k Ani)* Saj je vseeno, skrbelo me je, ker si takoj odšla.

ANA: Ja, nisem želela očitajočih pogledov in zasliševanja. Sicer pa si je Lea zaslužila pojasnilo.

MATEJ: Pojasnilo?

LEA: Zaslužim si vedeti za takšne stvari - ali?

MATEJ: Ja, oprosti. Malo sem zmeden.

LEA: Torej je res, da sta skupaj in ne sanjam?

MATEJ: *(jo uščipne)* To se dogaja, dojemita, niso sanje. Sicer pa tako lepoto težko spregledaš in je o njej težko sanjati, ker še v sanjah ni tako lepa.

ANA: Ne pretiravaj. *(se nasmehne)*

MATEJ: Če je pa res! *(jo objame)*

LEA: Aww!

MATEJ: Moram iti, ata me čaka. *(poljubi Ano)* Se vidiva.

ANA in LEA: Dijo!

Matej, Ana in Lea se odpravijo vsak v svojo smer.

NEVIDNE NITI V NAS ...

NEVIDNE NITI

Ljubezen, sreča, veselje ...

Vse to so naše želje,
da bi vse to imeli,
da bi za njih lepo skrbeli.

A naša čustva kar zavrgli smo.

Odšli smo naprej in to je to.

Srček, smeško in še en mežik –

vse v telefonu se zgodi ta hip.

Gledamo v telefon

in smo vedno bolj zaspani,

nič več nismo prijateljem predani.

Pravi prijatelji ti vedno stojijo ob strani,

tisti v telefonu pa so zaprti,

nič niso z nami odprti.

In potem začne se tista navada,

ko vse tiho bo obstalo

in tako se jim bo življenje končalo.

Človekove težave se bodo kopičile,

celice v možganih pa uničile.

Tako nič več prijateljev ne bo,

ker telefon odgnal jih bo.

Mia Domajnko, 7. a

NANDE IN ZVEZDANA

Ljudje mislijo, da vejo vse o svojem telesu. To je skoraj res, a pri enem organu so se zmotili. To so možgani. Tukaj je zgodba, ki vam bo malo pomagala razumeti delovanje tega čudnega, a briljantnega organa.

Nande in Zvezdana sta se spet prepirala iz istega razloga kot zmeraj. Nande je bil nevron, Zvezdana pa njegova Glia celica. Nevronova služba je pogovarjanje z drugimi nevroni. A to pogovarjanje ni kar tako. Je zelo naporno in utrujajoče. Še posebej je bilo za Nandeta, saj njegovi sodelavci niso bili prijazni do njega in so naložili vsako delo njemu. Nande je prišel zato domov izmučen, lačen in slabe volje, zanj pa je morala skrbeti Zvezdana. Nande ji ni hotel povedati, da mora toliko delati, saj ni hotel, da bi Zvezdana mislila, da se ne zna postaviti zase. Zvezdana pa je zaradi tega mislila, da je Nande samo len in ga je hotela zapustiti. Nekaj časa sta še preživela skupaj, nato pa se je Zvezdana nekega dne odločila, da bo odšla. Spakirala je kovčke in se odpravila v neznano.

Ko je Nande prišel iz službe, je bil šokiran. Zvezdane ni našel nikjer. Padel je v jok. Po tako napornem dnevu službe ga je še njegova Glia celica zapustila. Nevron brez Glia celice pa je kot dojenček brez skrbnika. Glia celice namreč nevronom dajo hrano, za njimi pospravljajo in jih popravljajo, če je treba. Nande je kmalu podlegel svoji usodi. Pokvaril se je, a ni imel nikogar, da bi ga popravil. Ko so njegovi sodelavci izvedeli za to, so se počutili krive. Vedeli so, da lahko nevron popravi samo njegova Glia celica.

Zato se je peščica pogumnih prostovoljcev odločila, da grejo na nevarno pot po možganih, da bi našli Zvezdano. Hodili so čez žile in živce, dokler je niso našli sedeti v kotu na robu dežele možganov.

Povedali so ji, kako so bili nesramni do Nandeta in da je bil zaradi njih tako zelo izmučen. Ko pa so ji povedali še to, kaj se je z njim zgodilo, je, kakor hitro je lahko, šla nazaj.

Nandeta je popravila. To sploh ni bilo tako zapleteno, saj je to počela že večkrat. Zbudil se je. Zmedeno je vprašal: "Kje sem?" in Zvezdana mu je na dendrit zašepetala: "Nazaj sem, dragi." Nande je Zvezdano objel in ji končno priznal, zakaj je bil tako utrujen. Zvezdana mu je povedala, da že ve in da se naj raje spočije.

Od takrat so bili njegovi sodelavci do njega prijazni, tako da ni bil več utrujen in z Zvezdano sta živela srečno in se nista več prepirala.

No, zdaj veste, kaj se dogaja v možganih. To je bil le en primer, saj je ta zgodba zelo priljubljena v svetu možganov. Upam, da si zdaj kaj bolje predstavljate, kako to poteka.

Tobija Lakić, 6. a

TELEFON ...

NAGRAJENA PESEM

Ljudje smo se zadnja leta popolnoma spremenili,
na osebne stike in prijateljstva pozabili.

Edino, za kar danes skrbimo:

če kakšnega sporočila slučajno ne dobimo.

Včasih je bil pomemben predsednik ali policaj,
danes le wifi, telefon in še kaj ...

Naše misli so se popolnoma spremenile,
odkar so v roke telefon dobile.

Res je, da je telefon svet povezal,
a človek se je nanj preveč navezal.

Telefon je kot otrok, ko ga še nismo imeli,
zanj bomo skrbeli, ga vedno s seboj vzeli.

Telefon pa nam lahko zelo škoduje,
ko čisto po tiho po njem sevanje potuje.

Ljudje bi morali oditi v naravo
in se gibati za življenje zdravo.

Seveda pa ohranjajmo prijateljske vezi.

Te, ki bodo z nami do konca dni.

Neja Vogrinc, 7. a

TIA JANČIČ, 7. a

BESEDNE IGRARIJE ...

JAZ IN TI, TI IN JAZ

Ti in jaz ne pozna se,
čeprav vsak dan srečam te.
Vsako jutro čakam te
ob zori pri potočku.
Ko pogledam te,
me niti pozdraviš ne.
Čakaš na čudeže,
skrivaj opazuješ me.
Samo otrok sem še
in ne poznam te.
Sem samo človek.
Ti pa si?
Jaz sem ista kot ti.
Ti si jaz
in jaz sem ti.

Maša Kelc, 6. b

JAZ, TI, ON

Jaz, ti, on.
On namesto slon.
Jaz namesto Tobi
in ti namesto Robi.

Potem sta vidva v naravi,
midva na zabavi.
Njiju pa ni,
ker sta v šoli.

Zato ste vi skupaj,
mi pa narazen,
oni so odšli,
zato je prostor prazen.

Še zmeraj pa ne vemo,
o čem govorimo.
To osebni so zaimki,
in to je zanimivo.

Tobija Lakič, 6. a

KJE SI?

Kje si?
Si tukaj, z menoj?
Sonce je odšlo za oblake,
z menoj za peč.
Tebe pogrešam, vrni se.
Si kilometre od mene.
Oh, kje si zdaj?
Dam ti vse,
a bežiš stran.
Jaz sem.
Jaz te pogrešam.
Pripelji nekoga.
Z vama bi šla,
pa ne morem.
Daj, no!
Druži se z mano.
Tebi dam vse,
ti pa njemu.

Lana Kovačič, 6. a

MAJHEN IN VELIK

Jurček hoče biti velik.
Velik kot velikan.

Namesto tega je majhen.
Majhen kot palček.

On hoče biti močan,
močan kot Krpan.

Ampak on je nemočen,
nemočen kot Sneguljčica.

Gal Korez, 6. b

MARKETINŠKA POTEZA

Na Zemlji obstajal tak je kraj,
kjer za besede ni bil kaj prida raj.
To je tovarna glagolov bila,
grdih glagolov, ne prijateljstva.

Teh besed ne izgovarjam,
teh besed ne odobravam.
Z lepo besedno barvo jih obarvajo
in za lep denar prodajajo.

Tija Tamše, 7. a

PESEM (Z ZAIMKI)

Z mano sta dva medveda,
z njo pa tri čebele.
Pri meni je cel panj,
pri njej pa vse čebele.
Z nama se igrata,
z vama pa kričita.
On naju toži,
midva njega tudi.
Z njimi je zabava,
z vami je dolgčas.

Klemen Šprah, 6. a

PO POTI ZAIMKOV

Nekoč je živela deklica po imenu Jana. Bila je stara sedem let.

Neke nevihtne noči se je Jana premetavala po postelji. Strela je udarila, zato se je zbudila. Mislila je, da je jutro, zato je odgrnila zavese. Bila je presenečena. Njihova hiša je kar naenkrat stala v gozdu. Jana je hitro stekla do staršev. Nikjer jih ni bilo. Bila je čisto sama.

Okoli hiše je začela letati ptica. Pristala je na Janinem oknu. V kljunu je držala sporočilo, v katerem je pisalo: »Kdor zaimke pozna, bo prišel iz gozda.«

Jano je postalo strah, saj se v šoli še niso učili o njih.

Ko je stopila iz hiše, se je pred njo pojavilo veliko polje. Na tleh so ležali različni zaimki.

Jana je stopila na prvi zaimek. Stopila je na besedo KDOR in nič se ni zgodilo. Odleglo ji je.

Ko je stopila na besedo VAJIN, se je ta začela rušiti.

Jana je hitro skočila na drugi zaimek. Ugotovila je, da je varna le na oziralnih zaimkih. A ti so bili zanjo najtežji.

Skočila je še na KI, ČEMUR, KOLIKOR in KJER ter varno prispela na drugo stran.

Neja Vogrinc, 7. a

ONA IN JAZ

Ona je lepa kot angelček moj,
kadar je v oblaku z menoj.
Ona je pametna, prijazna in še kaj ...
Ko greva na zabavo,
je velik direndaj.
Povsod se govori o naju,
srčki grejo k raju.
Za roke se drživa,
zares se veseliva.
Začne se zabava, prava.
Pesem se konča.
Jaz postal sem oče,
ti pa mamica.

Luka Ogrizek, 6. b

KDOR IN ČIGAR

Kdor in Čigar se srečata,
milo se pogledata.
V upanju, da prepira ne bo,
Kdor zazre se v pisano nebo.
Le skomigne z rameni,
ker ne ve, kaj zdaj to pomeni.
Čigar, neznanec, s čela si obriše pot.
»Za las je šlo!« si reče
in v velik svet zaimkov steče.

Tia Jančič, 7. a

LJUBEZEN

Je moja, njuna, tvoja ...
Za vsakogar!
Kakor veselje večna zanka,
ki se vije, nate čaka.

Tia Jančič, 7. a

PRODAJALNA GLAGOLOV

Kmetiči glagole prodajajo,
zastonj jih nič ne dajejo.
Prodajajo jih tistim,
ki jih najbolj potrebujejo,
ki ne delajo in lenuharijo.

Kmetiči glagole prodajajo,
drevesa na vrtu tudi dajejo.

Vedno še rečejo:

»Vzemite tudi moški spol,
da ne požre jih moj sovražnik – molj.«

Kmetiči glagole prodajajo,
vedno sveže nam dajejo.

Včasih rečejo:

»Ti dobri za pojesti so,
dajte jih v solato, fižol in meso.«

Kmetiči glagole prodajajo,
molju jih ne oddajajo.

Vedno hoče jih dobiti,
z vrelim oljem jih polit.

Kmetiči glagole prodajajo,
stare oblike besedam dajejo.

Ti zvečer v zaboje in klet dričijo,
nato hitro spat v hišo kričijo.

Tija Tamše, 7. a

ANNA NIKOLA MEDNE, 8. a

NINA LORBER, 7. a

POUSTVARJANJE ...

URŠKA PRIPOVEDUJE ...

Bila je nedelja dopoldne in že teden dni se je po mestu šušljalo, da bo danes ples. Res sem hotela iti, a kaj, ko sem se vseh mladeničev že zdavnaj naveličala. Tako odprem svojo omaro in vidim same lepe obleke. Vzamem vijolično in si jo nadenem. Uredim si pričesko in preden se zavem, je že poldne. Kot pričakovano, vidim same znane obraze. Vse oči so na meni, kar mi zelo ugaja. Prosijo me za ples, a vsakega zavrnem. Rada opazujem njihova občutja ob zavrnitvi. Posedam ter pogledujem sem ter tja, nakar opazim nekaj nepričakovanega. Pri rumeni mizi zagledam nov obraz. To je moja priložnost! Spogledujem se z njim, nato pa pristopi do mene in me poprosi za ples. Mislim, da mi ni treba poudariti, kakšen je bil odgovor. Sukala sva se in sukala, bilo je neverjetno. Trobente so sčasoma potihnile in ugotovila sem, da naju vsi občudujejo. Bi lahko ta dan bil še boljši? Gospodič se razjezi in mene kar strese. Komaj zdaj začutim, da je malce hladen. Pridrveli so črni oblaki in rekel mi je, naj hitro obrnem pete. Kdo pa misli, da je, da mi tako ukazuje? Spet sva se zasukala in dalje in dalje spustila. Spet začnem uživati. Trenutek kasneje začutim leden objem Ljubljane in zaslišim kričanje. Zadnja stvar, ki jo ugledam, je hladen nasmešek skrivnostnega gospoda.

Staša Mrčinko, 8. a

NA KMETIJI

Družina Gorenc se je navsezgodaj zjutraj zbudila. Najprej so takoj poskrbeli za živali v hlevu. Mama Francka in hči Pia sta skupaj nahranili kokoši, sin Luka je poskrbel za psa Toma. Oče je povedal, kaj vse bo danes še potrebno narediti. Vsi skupaj so šli delat, kar je naročil oče. Mama je pomolzla kravo, ob kateri je čakal teliček. Medtem je Luka pometel hlev. Očka in Pia sta v tem času obirala sadje v sadovnjaku. Kmalu sta se jima pridružila tudi mama in Luka. Obrali so veliko sadja. Odpeljali so ga za prodajo na dvorišču. Postavili so stojnico in nanjo naložili zaboje s sadjem. Kmalu so prišli meščani in vaščani, ki niso imeli sadja. Družina je prodala veliko sadja. Veseli so bili, da so zaslužili nekaj denarja.

Jan Pišek, 3. a

EMA RAKOVIĆ, 5. a

ZMAGI NA PROTI ...

ZMAGA

Zmagajo le tisti,
ki se borijo
in za zmago
nekaj naredijo.
Ne zmagajo pa tisti,
ki v postelji samo ležijo.
Vsak enkrat zmaga,
ali v sanjah
ali v šoli.
Le tisti, ki delajo dobro
in sanjajo z odprtimi očmi,
tisti so vsi zmagovalci.
Tudi ti naredi nekaj,
da bo cel svet –
svet zmagovalcev!

Alja Lendero, 6. b

ZMAGA V SRCU

Smučaš, smučaš in padeš.
Pobereš se in greš naprej.
Ni pomembno, kaj mislijo drugi.

Pomembno je,
da zmagaš v srcu
in se vedno zabavaš.

Zmaga ali poraz,
važno je, da zmeraj
obdržiš svoj obraz.

Ana Kores, 6. b

POT DO ZMAGE

Ko sem začela trenirati,
sem bila na začetku poti.

Dolgo sem trenirala
in nič se ne upirala.

Končno je prišel ta kras,
da začel se je tekmovalni čas.

Ko sem dobila okrog vratu zlato,
sem se zavedala zmage in to.

Končno trud poplačal se je
in nove dogodivščine začele so se.

Zara Sitar, 6. b

ŽIVLJENJSKA ZMAGA

Zmaga ali poraz,
saj to je vseeno.
Vse lahko dobiš ali izgubiš,
važno je samo, da naprej živiš.

Zmagaš lahko kadarkoli,
le če se trudiš in trudiš.
Premagaš lahko vse,
ampak le potrudi se.

Zmagal boš na vsakem koraku svojega življenja.
samo upaj in verjemi vase.
To ti lahko uspe
in s tem premagaš vse.

Urška Pleteršek, 6. b

ZMAGA

Zmaga je prava, če se le potrudiš,
najboljša pa je, če se dobro počutiš.

Zmaga je lahko majhna ali velika,
lahko je tudi zelo raznolika.

Zmage si vsak želi,
a ko jo dobi,
naj drugega nikar ne užalosti.

Zmaga je dobra za vse ljudi.
Kdor pa si zmage želi,
naj se trudi in naj upanja ne izgubi.

Melani Pyvovar, 6. b

MI PA ODHAJAMO ...

RAZHOD

Devet let smo se učili,
veliko znanja pridobili.
Slovo zdaj k nam prihaja,
ko šola za nami ostaja.
Devetošolci odhajamo v svet,
raziskali bomo nov planet.
Srednja šola,
prihajamo
se učiti
in znanja
si želimo
še veliko pridobiti'.

Rozalija Lia Muršec, 9. b

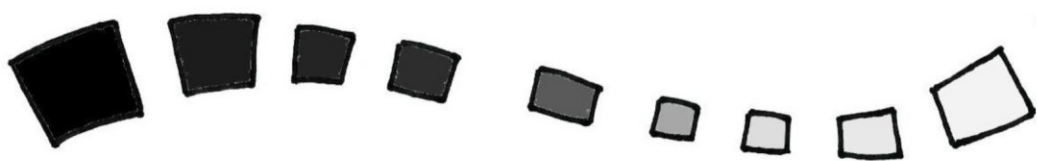
DEVET LET

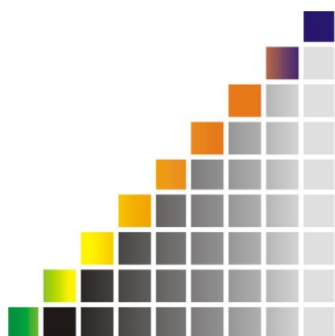
Naš čas se izteka,
srce hitro bije,
komaj čakam,
da se tvoj objem v mojega izlije.
Kako lepo je bilo devet let!
A kdaj vidimo se spet?
Skupaj smo vse preživeli,
se najlepše imeli,
šolske stvari smo resno vzeli.
Dejstvo, da odhajamo, me žalosti,
saj ob meni ne boš več ti.
Ostali bodo spomini, vredni zlata,
ki hranila jih bom na dnu srca.

Nea Zajc, 9. a

LUCIJA KORES, 3. b

Osnovna šola KIDRIČEVO

ISSN 2670-7500